

infacto

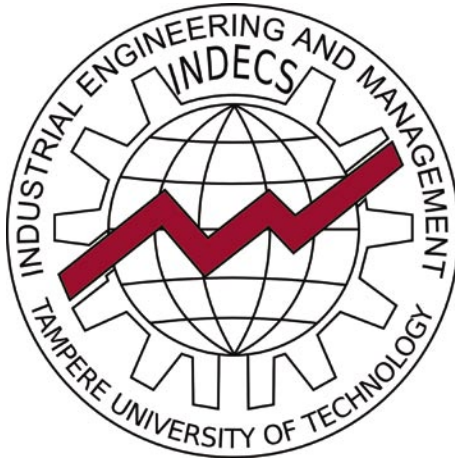
Saksassa myydään olutta LETKUSSA. *sivu 32*

Ajankohtaista: Pese mattosi oikein. *sivu 14*
Juippi ja Iiro opastavat oikeaoppiseen matonpesuun.

**Hallitusvirat
jaossa**
sivu 9

**Tutalainen vaih-
dossa**
sivu 26

Päätoimittajan mölinää

Six Sigma. Black Belt. Viime Infactosta (II/08) lähti liikkeelle Infacton laatuprojekti, jossa tarkoituksena on minimoida Infacton laatupoikkeamien määrä. Tunnuslukujen laskeminen tuntui äärettömän turhalta ja masentavalta, koska luvut olisivat olleet karua luettavaa näinkin nuorelle lukijakunnalle, mitä Infactolla on. DPMO -luku olisi ylittänyt kaikki aikaisemmat ennätykset. Vaikka matka on pitkä, tarpominen kohti mustaa vyötä on päättäväisesti alkanut.

Analysoidessani ongelmia nimesin neljä pääkohtaa. Huonot deadlinet, tiedottamisen katkonaisuus, tarkastuksen järjestelmällisyyden puute ja epäselvä ohjeistus. Näihin neljään kohtaan lähdin täsmäiskuina vaikuttamaan suunnitellessani Infacton uutta taittostrategiaa.

Nyt Infacto III/08 on valmis kaikessa loistossaan ja kaiken järjen mukaan myös virheitä on huomattavasti vähemmän. Tarkastusprosessi on ollut monivaiheinen ja tarkastavien silmäparien määrä on kasvanut noin 2000%. Vielä ei olla Zimbabwen inflaatiolukemissa, mutta niihin on millä tahansa mittarilla jopa mahdoton päästä. Kyllä se Mugabe sen verran hyvin on pullansa paistanut. Tämän lehden jälkeen joudutte vielä kerran naamaani katselemaan sisäkannessa, katsotaan jos silloin siihen saadaan kuva teekkarilisineen. Niin kysy vaan mikä se on. Elintason kasvun myötä, kasvaa myös teekkari.

Kiltahuoneelta löytyy tätä nykyä ”Infactonurkkaus”, joka on käytännössä hylly, hyllyn kyljessä. Siitä tulee jatkossa löytymään Infacton laatustrategia/tarkastusprosessin ohjeistus sen viimeistelyn jälkeen. Jatkossa kyseiseltä paikalta löytyy myös mahdollisuus kirjoittaa tajunnan räjäyttäviä aihe-ehdotuksia. Niin ja runot lähti. Ei ollu kovin vakuuttavaa esitystä. Vi ses!

Vesa-Matti Marjamäki

Julkaisija ja kustantaja:
TTY:n tuotantotalouden kilta Indecs
indecs-hallitus@indecs.info
Päätoimittaja ja taittaja: vesa-matti.
marjamaki@tut.fi
Painopaikka: Juvenes Print, Tampere
Painomäärä 130 kpl
www.indecs.info

27. lokakuuta 2008
Tampere, TTY

Indeksit (sisällysluettelo)

Vakioindeksi	Sivu
Puheenjohtajan palsta	4
Elämän aakkoset	6
Alumnin terveiset	7

Tapahtumaindeksi	Sivu
Indecs Challenge	10
Muistellaan Wappua	12
Puke Late India!	16
KCP	25
Ulkomaan rankka	32

KV-indeksi	Sivu
Ulkkarin tarina	20
Estiem	24
Tutalainen vaihdossa	26

Yleisindeksi	Sivu
TEK	8
Hallituspestit	9
Kiltiksen ruumiinavaus	13
Mattopyykillä	14
Uudet hallituslaiset	38

Teksti: Johanna Ketoja
Kuvat: Johanna Ketoja

Puheenjohtajan palsta

Sääntöjä ja syksyä

Taas on uusi syksy polkaistu kunnolla käyntiin, kun tätä kirjoittaessani toinen periodi on jo alkanut. Syksy on ollut kovin vaihteleva säiden puolesta ja säällä on ollut ainakin omassa tapauksessani suora vaikutus mielialaan ja opiskelumotivaatioon. Onneksi kauniitakin päiviä on ollut ja rutiinit ovat kesän jälkeen taas palautuneet!

Uutuuden tunnetta tässä syksyissä lisäsi uusi kiltahuone, jonne muutimme kesän aikana. Konetalon kiltakäytävä sai siis nyt syksyllä alkunsa ja me saimme yhden uuden naapurin, KoRKin, jo ennestään naapureina tutuiksi tulneiden Man@gerin ja Ykin lisäksi. Uudella kiltakäytävällä naapurirakkaus kukoistaa ja tästä osoituksena on muun muassa se, että oman kiltahuoneemme seinää koristaa nykyisin KoRKin punainen logo. Uuden tilanteen inspiroimana muutamat muutkin teekkarikulttuuriin liittyvät jäynät ovat päässeet toteutumaan. Jäynäämisessä ei sinänsä ole mitään pahaa, mutta liian useasti tehtynä siitä alkaa mennä maku. Joten muistetaan omalta osaltamme tietyt herrasmiessäännöt tässäkin asiassa. Ja vetäkää ihmeessä se kiltahuoneemme ovi kiinni, jos lähдете viimeisinä (= tilanne, jossa kiltiksellä ei ole porukkaa, eikä naulakossa ole takkeja), jotta välttyään uusilta siianpäälytyksiltä!! Allekirjoittanut näkee vieläkin pahoja unia siitä mustuneesta siianpäästä ja niistä hampaista..huh.

Pian alkaa olemaan taas se aika vuodesta, kun uusi hallitus valitaan. Tänä vuonna tuo päivä on keskiviikko 19.11.. Ennen vaalikokousta on tiedossa tietenkin Kähmintätilaisuus, jossa tämän vuoden hallituslaiset esittelevät tehtäviään ja jossa on mahdollisuus saada

kootusti infoa kaikista hallituspesteistä. Kähmintä pidetään keskiviikkona 5.11.. Lyhyet ennakkoesittelyt hallituspesteistä voit katsoa jo tämän lehden sivuilta ja alkaa pohtia, mikä pesteistä kiinnostaisi juuri sinua. Nykyiset hallituslaiset vastaavat toki mielellään mieltäsi askarruttaviin kysymyksiin myös kiltahuoneella tai sähköpostitse muinakin päivinä kuin varsinaisena kähmintäpäivänä.

Hallitustoiminta on omalta osaltani ollut näiden vajaan kolmen vuoden aikana erittäin antoisaa. Yksi suurimmista hallitustoiminnan eduista on ehdottomasti helppo verkostoituminen, josta saattaa vielä joskus tulevaisuudessa olla muutakin hyötyä kuin pelkkä kaveripiirin laajentuminen. Uusia naamoja tulee tavattua mitä ihmeellisimmissä tilanteissa ja hauskinda on se, kun näitä entisiä uusia naamoja esimerkiksi TTY:n ja jopa Tampereen ulkopuolelta alkaa nähdä yhä useammin eri tapahtumissa ympäri Suomea. Bonuksena näiltä jokapäiväisen elämän ulkopuolisilta tutuilta saa uutta perspektiiviä esimerkiksi kiltatoiminnan tarkastelemiseen ja jopa itsensä tarkastelemiseen. Esimerkkinä jälkimmäisestä toimii se, että Kaplaakin pojat lappeen-Rannasta tekivät Prodekon vuosijuhlilla SWOT-analyyysin Indecsin vuoden 2008 puheenjohtajasta. Se antoi tosissaan ajattelemisen aihetta, mutta jääköön analyyysin tulos nyt julkistamatta ;)

Toinen erittäin mukava asia hallitustoiminnassa on se, että saa olla mukana suunnittelemassa ja järjestelemässä killan toimintaa. Toiminnan järjestämiseen kiltalaisille motivoi tietysti aktiiviset kiltalaiset, joten eiköhän koiteta kaikki karistaa syysväsymys harteilta ja hankkia sitä paljon puhuttua vastapainoa opiskeluille käymällä tapahtumissa. Syksyllä on tulossa vielä excursioita sekä yrityksiin, että teatteriin, T.I.M.E.S.-casenratkaisukilpailu, jättisitsit yhdessä Luupin ja Staabin kanssa, pikkujoulut ja kolmet KOLMIOT vain muutamia esimerkkejä mainitakseni. Ei siis unohdeta teekkarikulttuurin harjoittamista ja opiskeluajasta nauttimista, vaikka kurssien dedikset painavatkin päälle.

Tapaamisiin kiltiksellä ja tapahtumissa!

Markus Lehtonen
Copywriter
Family inc.

Jari Aalto-Setälä
Digitaalinen suunnittelu
Satama Interactive

Risto Sihvo
Art Director
PHS

Jukka Kurtila
Projektiryhmän vetäjä
Bob Helsinki

Viveka Tverin
Kanava- ja kontaktisuunnittelu
Mediatoimisto OMD

Jouni Heinonen
Viestintäsuunnittelu
Viestintätoimisto Pohjoisranta

SUURI BtoB-REMONTTI

Kauppalehti on kutsunut kokoon Suomen huippuammattilaiset nostamaan yhden Pk-yrityksen uuteen tulokuntoon. Remonttiryhmä tekee valitulle yritykselle talkootyönä sekä kattavan lähtötilanneanalyysin että tavoitteiden mukaisen kampanjan. Kampanja on herättänyt suurta huomiota ja mukaan valittu yritys julkistetaan lokakuun alussa. Remontin vaiheita seurataan syksyn ajan Kauppalehdessä ja verkossa.

Lue lisää BtoB-markkinoinnista osoitteessa www.kauppalehti.fi/BtoB

Kauppalehti
TÄRKEIDEN ASIOIDEN PUOLESTA

Teksti: Lauri Vuorinen

Fuksin aakkoset

Lauri Vuorinen

Aakkosissa ovat jyränneet vanhat, mutta tällä kertaa nuoruus ottaa vallan ja Indecsin haalariprojektin puheenjohtaja latoo pöytään fuksin ABC:n. Nämä pätevät myös moneen vanhempaan tieteenharjoittajaankin.

Arkkari tai alien... molemmista puhutaan, mutta onko-
han kukaan nähnyt elävää sellaista?

Bommarissa säbää ja Artun tatamia

Cinola laatuviihdettä pikkurahalla

Di – lähes yhtä sadunomainen olento kuin kohta A

Edisonissa safkaa naamaan ja taas jaksaa

Festian parvi & hyvät tirsat

GoOM – opiskelijat valtaavat Itämeren.

Huumaavat bileet Huumassa

Indecs – the best of the best (© Saku Mäkinen)

Juvenes – ruokkii nälkäisen pikku-fuksin

Kolmiot – kuumat bileet kuukauden välein

Late on fuksin puhelinluettelo, kartta, olkapää ja yleinen tietotoimisto

M@nager - melkein serkkuja

Noppia kerätään, jotta Kela pysyy tyytyväisenä

Onnelassa räjähtää ainakin aina opintotuen jälkeisenä torstaina

Paulan tiskiltä löytyy apu ongelmaan jos toiseenkin

Qbalainen serenadi tarjoaa laulun aihetta (kts. myös R) vaikkapa saunaan.

Rasputin Teekkarin (välillä jopa fuksin) Laulukirja

Santun sääntö - muista tämä!

TiTe PK:n essee, taitaa aiheuttaa muutaman bumerangin

Uikkarit, niitäkin joskus näkyy

Vappu, ei kun siis Wappu – kohta se tulee, kohta se tulee!

Wunderunde, oli Indecsin voittokulkua ja hyvät bileet

XQ kohta ensimmäiset fukseillekin?

YTHS - laastaria ja Buranaa

ZMET-tekniikka kerää tämä ja monta muuta BullShit-bingossa!

Äbo ei tarvinne selittelyä

Äitiin kannattanee pitää välit kunnossa – ihan jo kukaron ja ruoan takia ;)

Öinen kertausta pelastaa tentin

Teksti: Maria Kankkio
Kuvat: Maria Kankkio

Alumnin terveisiä

Maria Kankkio

Lujabetoni

1. Milloin valmistuit? Pää- ja sivuaine?

Olen uunituore dippainssi, valmistuin syyskuussa 2008. Pääaineenani oli teollisuustalous, ja tarjolla olleista kursseista eniten opintopisteitä ja -viikkoja rekisteriin kertyi tuotannon ja teknologiajohtamisen aihealueilta. Sivuvaiheena luin laajan tuotantotekniikan. Itävallassa luin vielä toiseksi sivuvaiheeksi Allgemeine Betriebswirtschaftslehren (ABWL), joka tarkoittaa näppärästi suomennettuna yleistä liiketaloustiedettä.

2. Missä työskentelet?

Olen töissä Lujabetonilla Hämeenlinnassa. Kyseessä on sama firma johon tein diplomityöni alkuvuonna 2008. Lujabetonin kohteita voi nähdä eripuolilla Hervantaa ja ihan kampuksellakin. Lujabetoni toimitti betonivalmistusta mm. TTY:n päättalon laajennukseen muutama vuosi sitten.

3. Mitä toimenkuvaasi kuuluu?

Tittelini on kehitysinsinööri. "Ei, en kehitä betonia" on yleensä seuraava lause. Hommiini kuuluu sekä strateginen että operatiivinen liiketoiminnan kehittäminen yhdessä muun kehitystiimin kanssa, eli työtehtäväni ovat todella laajat. Kehitystiimimme vastaa siitä, että jokapäiväinen toiminta sujuisi "helpommin, kannattavammin ja paremmin". Diplomityöni toimi osittain myös perehdytyksenä tämänhetkiseen työhöni, sillä sen avulla tutustuin toimialaan, josta minulla ei etukäteen ollut lainkaan kokemusta.

4. Miten päädyit sinne töihin?

Bongasin ilmoituksen tetalaitoksen ilmoitustaululla. Hakuprosessiin kuului haastatteluja, psykologisia testejä ja pieni toimeksianto, jonka sain kuin sainkin valmiiksi Once again -pikkujouluristeilystä huolimatta ;). Töihin tullessani ensimmäisiä tehtäviäni olikin rekryvaiheessa aloitetun projektin toteuttaminen ihan aikuisten oikeesti. Firman toimitusjohtaja, joka toimi toisena haastattelijana, on valmistunut tutaosastolta Tampereelta ja on Indecs Alumnin jäsen. Tästä syystä en usko, että kiltä-aktiivisuudesta oli hakuprosessissa haittaa!

5. Mikä työssäsi on parasta?

Toiminnan kehittäminen, laaja-alaiset työtehtävät ja organisaation mataluus. Koska organisaatio on matala, asioihin pääsee oikeasti vaikuttamaan. Keskustelen talouspääliköiden, yksikönjohtajien ja toimitusjohtajan kanssa usein, jos en nyt ihan päivittäin niin kuitenkin useamman kerran kuukaudessa. Toinen työni ehdoton plussa on työtehtävien vaihtelevuus. Saan hoidettavakseni vähän kaikenlaisia projekteja laidasta laitaan. Tämän vuoden aikana olen mm. kehittänyt asiakaspalautejärjestelmää, suorittanut kolme laaja-alaista markkinaselvitystä, tehnyt investointilaskelmia, valvonut testivaluja, suorittanut sisäisiä auditointeja ja kouluttanut konsernin strategista johtoryhmää. Homma ei siis käy tylsäksi!

6. Miten toimenkuvasi rakentuu opiskelujen pohjalta? Mistä on ollut hyötyä?

Yksittäisistä kursseista ei suoraan ole työelämässä hyötyä (poikkeuksena ainoa suorittamani ohjelmoinnin kurssi, uskokaa tai älkää!), vaan hyöty muodostuu kurssitarjonnan laaja-alaisuudesta. Kannattaa siis opiskella monipuolisesti erilaisia kursseja, sillä se auttaa kokonaisuuksien hahmottamisessa. Tutaopinnot luovat erinomaisen pohjan monipuolisten tehtävien hoitamiseen.

7. Kaipaatko opiskelijaelämää?

Pieniä vieroitusoireita saattoi etenkin alkuvuodesta olla havaittavissa, mutta toisaalta myös töissä käyminen on tuntunut kivalta. Erityisesti Wapun aikaan saattaa taas tehdä mieli teekkaritapahtumiin (ja varmaan pyrin joihinkin myös osallistumaan)!

8. Missä toivot olevasi viiden vuoden päästä?

Asiantuntijatehtävissä jossain puolella maapalloa. Aika epämääräistä, mutta vaihtoehdot on hyvä pitää auki ;).

9. Terveiset tutalaisille?

Omalta osaltani opiskelu sujui kuin itsestään, siitä kiitos opiskelutovereille! Jopa luennoille oli hauska tulla, sillä siellä tiesi aina tapaavansa kavereita. Luokaa siis tukiverkosto sekä paljon ystävyysuhteita! Nauttikaa opiskelijaelämästä ja muistakaa tasapaino opiskelun ja huvien välillä. Ei kukaan jaksa aina istua nenä kiinni kirjassa!

10. Muuta mielessä?

Viisaan turkulaisen (!!!) sanoja lainaten: "Ei ol ku pari konsti mil pääse kuuse latvasse. Voi kiivetä tai sit voi istu käpyn pääl orottama."

Teksti: Joonas Olkkonen
Kuva: TEK

TEKin jäseniä?

Kovan onnen kundit

Uolevi ja Sulevi aloittivat yhtä aikaa opiskelut TTY:llä. He kävivät lähes kaikki tapahtumat läpi, mutta yhden tapahtuman Sulevi harmikseen jätti fuksiviikolla väliin. Sulevi unohti tulla killan TEK-infoon ja ei tullut liittyneeksi TEKkiin myöskään myöhemmin syksyn aikana. Fuksisyyksynä Sulevi alkoi tylsistyä perjantaisin, kun ei ollut mitään tekemistä. Tilanne oli sama myös Uolevilla, mutta syksyn aikana tilanne muuttui, kun postilaatikosta kolahtivat TEK-lehti ja Tekniikka & Talous. Uolevi luki mielenkiintoisia juttuja lehdistä ja elämä alkoi taas hymyillä. Suleville ei kyseisiä lehtiä tullut ja hän vaipui masennukseen ja ajautui huonoon seuraan.

Loppusyksystä Uolevi kirjautui TEKrekryyn ja sai unelmiensa osa-aikatyön sen avulla. Haastattelukin hoitui Teekkarin työkirjan vinkkien avulla. Sulevi joutui rahoittamaan elämänsä pullojen keräämisellä, ja myös opiskelut kärsivät tästä epäsäännöllisestä työstä. Keväällä Uolevi katsasti kesätyöpaikkoja Teekkarin työkirjasta ja pääsi hyviin oman alan hommiin hyvällä palkalla, koska hän oli käyttänyt palkkatoivomuksensa päähkäilyyn TEKin harjoittelupalkkasuosituksia. Uolevi liittyi työsopimuksen kirjoitettuaan myös IAET-kassan jäseneksi, koska Indecsin kiltayhdyshenkilö oli sitä hänelle suositellut. Sulevi puolestaan joutui menemään töihin kotikunnan hämärätaustaisen autojobbarin ikkunanpesijäksi, eikä osannut edes kysyä kirjallista työsopimusta tai vaatia kohtuullista palkkaa. Uolevillakin oli ongelmansa, kun työnantaja ei maksanut hänelle ylityökorvauksia. Onneksi Uolevi oli TEKin jäsen ja selvitti asian TEKin lakimiesten avustuksella.

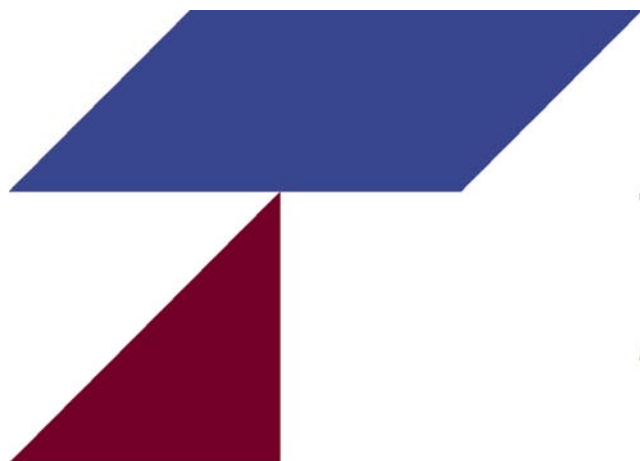
Molemmat pojat tunnettiin huolettomina veijareina, joille sattui kaikenlaista. Seuraavana kesänä Sulevi liukastui ikkunanpesun aikana ja tippui uudenkarhean Mersun päälle, joka vahingoittui tapaturmassa Sulevia vakavammin. Autojobbari vaati Sulevia korvaamaan vahinkonsa, eikä Sulevi voinut kuin suostua pyyntöön. Uoleville kävi vastaava onnettomuus, kun hän liukastui toimistossa ja hajotti firman uuden supertietokoneen. Laskua tuli 23000 e, mutta koska Uolevi oli TEKin jäsen, TEKin vastuu- ja oikeusturvavakuutus pelasti Uolevin ja hän selvisi 100 euron omavastuulla.

Kovan onnen kaksikko kuitenkin valmistui vihdoinkin ja oli valmis työelämän haasteisiin. Työpaikat olivat kuitenkin kortilla ja poikien piti pärjätä vähän aikaa omillaan. Uolevi oli kuitenkin IAET-kassan jäsen, ja aikaisempien töiden 2300 euron keskiansioiden perusteella hän sai päivärahaa 60 e. Sulevi ei ollut kassan jäsen, joten hän sai päivärahaa vajaa 25 euroa, ja oli pahoissa veloissa työtapaturmansa seurauksena. Uolevi siis tienasi viikossa opiskeluaikana maksamansa IAET-kassan jäsenmaksut takaisin ja sai kuukaudessa yli kaksi kertaa enemmän rahaa kuin Sulevi.

Toivottavasti TEKin olette jäseniä!

Hyvää loppusyksyä toivottaen,

Kiltayhdyshenkilö Joonas Olkkonen

TEKNIIKAN
AKATEEMISTEN
LIITTO TEK

Teksti: Hallitus

Hae hallitukseen!

Hallitusvirat ovat taas jaossa

Puheenjohtaja

Puheenjohtajan tärkein tehtävä on koordinoida hallituksen toimintaa ja huolehtia siitä, että hallitus toimii. Lisäksi puheenjohtajan tulee seurata, että killan toiminta on sääntöjen mukaista. Myös hallituksen kokousten valmistelu ja puheen johtaminen näissä kokouksissa kuuluu puheenjohtajan tehtäviin. Lisäksi puheenjohtajan tulee edustaa kilttaa ja pitää yllä suhteita mm. teknis-taloudelliseen tiedekuntaan, yo-kuntaan ja muihin kiltoihin.

Talousvastaava

Talousvastaava vastaa killan taloudesta. Hänen tehtäviinsä kuuluu mm. budjetointi, päivittäinen kirjanpito ja juoksevista asioista, kuten laskujen maksusta, huolehtiminen. Vuoden aikana hän valvoo budjettien toteutumista ja pitää hallituksen ajan tasalla killan taloudesta.

Yritysvastaava

Yritysvastaava vastaa killan yritysysteistyöstä ja on yritystiimin vetäjä. Toimenkuvaan kuuluu yrityssuhteiden luominen, ylläpitäminen ja kehittäminen. Hän laatii yhteistyösopimukset ja valvoo yhteistyökumppaneiden etuja. Yritysvastaavalla on budjettivastuu yritystiimissä.

Päätoimittaja

Päätoimittajan toimenkuvaan kuuluu pääsääntöisesti kiltalehtemme Infacton toimitus. Lehti ilmestyy neljä kertaa vuodessa. Lehden toimittamiseen kuuluu artikkelien haaliminen kasaan muilta, niiden tarkastaminen ja osittain myös kirjoittaminen. Lehden taittaminen on kuitenkin työläin osa, jonka valmistuttua materiaali toimitetaan painoon. Lehden lisäksi päätoimittaja saa muita taittonakkeja liittyen hallituksen toimintaan.

Opintovastaava

Opintovastaavan pääasiallisena tehtävänä on toimia linkkinä opiskelijoiden ja laitoksen välillä sekä huolehtia killan prujumyynnistä ja alumnitoiminnasta. Lisäksi tehtäviin kuuluu tenttiarkiston päivittäminen ja vuosittaisen ammattiaineinfon järjestäminen.

Tapahtumavastaava

Killan tapahtumavastaava huolehtii erilaisten tapahtumien järjestämisestä. Näihin kuuluvat muun muassa sitsit ja vuosijuhlat sekä korkeakulttuuriexcursiot. Lisäksi on muita pienempiä tapahtumia. Tapahtumavastaava toimii teekkarivastaavan kanssa yhdessä sekä osana vapaa-aikatiimiä.

Tiedotusvastaava

Tiedotusvastaava vastaa killan asioiden tiedotuksesta niin kiltalaisille kuin muillekin opiskelijoille. Käytän-

nössä tämä tarkoittaa viikkotiedotteiden laatimista suomeksi ja englanniksi sekä poppiin ja prujuun tiedottamista. Tämän lisäksi tiedotusvastaava toimii sihteerinä kaikissa killan kokouksissa, niin yleisissä kuin hallituksen sisäisissäkin. Pöytäkirjojen kirjoittamiseen saa kyllä asianmukaisen koulutuksen, joten kaiken oppii nopeasti.

KV-vastaava

Kv-vastaava muodostaa yhdessä kv-toimarin kanssa Indecsin hallituksen kv-tiimin, joka huolehtii killan kansainvälisiin asioihin liittyvistä tehtävistä: yrittää saada vaihtareita mukaan killan toimintaan ja toisaalta taas kiltalaisia lähtemään maailmalle ja kv-toimintaan Suomessa. Tärkeä osa killan kv-toimintaa tapahtuu yhteistyössä ESTIEMin kanssa, ja kv-vastaava onkin yhteyshenkilönä killan ja ESTIEMin välillä toimimalla järjestön Local Responsiblena.

Teekkarivastaava

Teekkarivastaavan päätehtävät ovat teekkarihen- gen vaaliminen, saunojen järjestäminen ja niiden sujuvuudesta huolehtiminen sekä vapaa-aikatiimin johtaminen. Vapaa-aika tiimi vastaa sitsien järjestämisestä, kiltahuoneen faciliateeteistä, sporttitoiminnasta, kahvituksista yms. Teekkarivastaavan pesti vaatii rutkasti teekkarihenkeä, rempseää asennetta, kykyä kantaa kaljaa tapahtumiin, organisointikykyä, auttamishalua ja sitoutumista killan toimintaan.

Fuksikapteeni jr.

Vastaa fuksitapahtumien järjestämisestä ja muista fukseja koskevista asioista yhdessä vanhemman Fuksikapteenin kanssa. Hommassa tulee myös oltua yhteydessä tiedekunnan opintosuunnittelijan kanssa ja samalla seurattua killan tutoreiden tekemisiä. Lisäksi fuksijaostoon kuulumisen ja sen höhröilyihin osallistuminen ovat merkittävä osa Fuksikapteenin velvollisuuksista.

Ulkosuhdevastaava

Ulkosuhdevastaavan suurin tehtävä on koordinoida Kolmiobileitä Indecsin osalta. Lisäksi tehtäviin kuuluvat suhteiden synnyttäminen ja kehittäminen muihin ainejärjestöihin ja kiltoihin. Ulkosuhdevastaava myös järjestää kahdet poikkitieteelliset sitsit toimikautensa aikana: valkohaalarisitsit lääkiksen ja sosiaalipolitiikan opiskelijoiden kanssa sekä jättisitsit Staabin ja Luupin kanssa. Pestiin kuuluu monia luontaisetuja mm. edustusillanviettoja sekä tietysti myös paljon uusia kavereita ja kontakteja.

Teksti: Karjut
Kuvat: Karjut ja toimitus

Indecs challenge

Penetroituminen metsämarkkinoille

Kahdeksas Indecs Challenge oli totta lauantaina 6.9.2008, ja Saarioisten ruokasponssit odottivat kylmäkellarin syövereissä. Matka kohti ääretöntä oli valmis alkamaan Kaupin tietömillä teillä ja puuttomilla metsäosuuksilla. Tänä vuonna IC:n järjestämisestä vastasi vapaa-aikatoimari Arttu ja tässä vaiheessa moni kysyykin: "Yllättääkö, että voittavana joukkueena oli Artun fukseista koostuva Karjut?" Oli miten oli. Näin on. Karjut kertoo tarinansa.

Aurinkokuningas, Fidel Castro, HCWB ja Leijonakuningas lähtöselvityksessä.

Oli synkkä ja myrskyinen yö.. no eikä ollut, oli kylmä ja sumuinen lauantaiamu. Rohee ja reilu partiomme oli kokoontunut sopimuksen mukaan Konetalon aulaan kuositamaan taisteluvälineistöään. Possupuvuista päädyttiin tylsien&tavallisten pinkkien jätessäkkien kautta maatajärisyttäviin oransseihin jätessäkkeihin ja huomaamattomaan hiusväriin. Fear and Loathing in Las Vegas –elokuvan innoittamina lisäsimme pituutemme vielä järkyttävät jatkovarret. Köhittyämme hiusvärijämät keuhkoistamme siirryimme ympäristöämme tunnustellen Obeliskille. Oli tullut aika iskeä.

Armoitetun vapaa-aikatoimarimme epistolan pohjalta otimme suunnan kohti keskustaa. Pysäkillä meitä kohtasi kauhistuttava näky: ulkkareiden tolkun koliseva Lapin Kulta –hännystys sai omamme kalpenemaan. Muutkin joukkueet olivat selkeästi panostaneet habitukseensa, vähintäänkin samalla antaumuksella kuin me, joten peli ei ollutkaan niin selvä.

Muuttuneen kilpailutilanteen johdosta joukkueen nesteverantoja päätettiin yksissä tuumin täydentää "läheisessä" elintarvikemyymälässä hypähdettyämme bussista. Aurinkokuninkamme mielenrauhaa häiritsevä epäkohta asustuksessamme oli muodostua ylivoi-

maiseksi esteeksi: letkuistamme puuttuivat tiimimme yhtenäisyyden kannalta tärkeät pikaliittimet! Visio jalostui strategiaksi, joten päädyimme vierailulle matkan varrelle sattuneeseen puutarhaliikkeeseen. Yhteistuumin joukkueemme vaikutusvaltaisemmat jäsenet saivat Niken huomion käännettyä tärkeämpiin aiheisiin.

Hieman harhailtuamme ja sienimetsällä käytyämme löysimme ensimmäiselle rastille, jopa ennen tuomareita. Luonnonvarainen TEK-sienemme sai tuomariston haltioitumaan. Loputtoman jonotuksen ja visaisten kysymysten jälkeen saimme ensimmäiset pisteet paperille. Jouduimme kuitenkin punnitsemaan reittivalintamme uudestaan, kilpailun ylituomaristo koki seuraavan etapin turhan vaativaksi sunnuntaisuunnistajille. Seuraavalla rastilla laitoimme luovuutemme peliin, ratkaisimme mm. ikiaikaisen ongelman: kuinka kääntää pallo väärinpäin. Matemaattinen induktio osoitti (jälleen) tarpeellisuutensa. Nälän jo vaaniessa kilpailun sponsorit Indecs-tytöt ja Saarioinen tulivat väliin.

Pikaisen patikoinnin jälkeen silmissämme siinsi Indecsin tuolloin anonyymi mobiilisauna. Tuomarien sydämet sulivat tarjottuamme reppukylmää olutta suoraan saunan ikkunasta. Maradonan jumalaisen maalin jälkeen rasti oli jo käytännössä suoritettu, mutta lisäksi kaksi neljäsosaa joukkueestamme päätti jäädä nauttimaan saunamahdollisuudesta. Näkökulmasta riippuen pitkällisen viivytyksen jälkeen poistuimme kohti uusia haasteita.

Menetetyn ajan takaisin voittamiseksi valitsimme haastavan suerikoiskokeen. Voitettu aika kuitenkin hukattiin harhailuun oletetun rastin ympäristössä. Epätoivo hiipi jo mielimme, kunnes kyvykäs kartturimme havaitsi liikettä. Liike osoittautui tervein silmin tarkasteltuna puuhun nidotuksi, kauan kaivatuksi rastipaperiksi. Menestyksen maun innoittamina etenimme yhä ripeämmin askelin kivikkoisen taipaleen yli tunnistamaan Euroopan maita ja julkisuuden henkilöitä. Tämän jälkeen päädyimme rakentelemaan metsästysvälineitä, ja

Mitä kummaa ? Sauna Alasenjärven rannalla.

joukkueemme kaksi (vielä) armeijan iloja kokematon jäsentä pääsivät todistamaan ylivoimaiset selviytymistaitonsa. Lahjuskassin painoon turhautuneina tuupasimme tuomareille virvokkeet kouraan väkipakolla, mikä varmisti vahvan pistesaaliin ja tuomareille entistä autuaamman katseen.

Seuraavaksi lauteille nousi laulu- ja soitinyhtye Eläkeläiset arvostelijoita viihdyttämään. Villiintynyt haitaristi herätti tunteita suuntaan jos toiseenkin; yhtyeen basisti oli vähällä suivaantua hanurinsoiton fyysisestä aspektista.

Golf-futis -kombinaatio eteni sekin kuin rasvattu. Viimeisellä reiällä Kaarinan Pele (kahdella ällällä) osoitti pääpelin merkityksen nykyjalkapallossa. Liukastumisen seurauksena nähtiin syöksypusku, joka jätti Henrik Larssoninkin varjoonsa. Ilman lisäpisteitä koripallo-

osuudelta jatkoimme kohti päätösrastia ja Grandé finaalea.

Kuninkaidemme mielestä päätösnäytelmän ohjeistus oli vähintäänkin kyseenalainen, mutta kritisointi keskeytyi HCWB:n ja Fidel Castron yht'aikaiseen kovaääniseen oivallukseen. Loppunäytelmän pohjustus alkoi siis kuumeisena ja tulos on historiaa. Esitystä seurasivat Gay Bar –tulkinta ja speaktaakkelimainen Odysseiaa mukailut eepos Kaizenin taistosta julmia siiseleitä vastaan. IC:n isäkarjukin oli päässyt kiireiltään seuraamaan otteitamme, mikä lisäsi paineitamme. Paineensietokykymme kuitenkin takasi ikimuistoiset suoritukset, jotka eivät tällä rastilla jättäneet ketään kylmäksi. Ihanainen päivä oli jo päättymässä, We Are The Champions ja aito Champagnen maakunnan tuotos tyhjensivät pajatson lopullisesti. Ja von Döbeln ratsasti aukkoja katsellen.

Herkkä hetki. Poika siirtyi Matti Nykäsen auringolta Karjuille.

Teksti: Katja Sorjamaa ja toimitus
Kuvat: Iiro Hietala

Muistellaanpa Wappua!

Vai muistaako kukaan mitään...

... katsellaan siis kuvia ja henkilön, joka oli ennen Wappua, Wapun aikana ja ehkä jopa Wapun jälkeen tapahtumien keskipisteessä, mietteitä. Katja Sorjamaa kertoo omasta Wapustaan, joka oli hieman erilainen kuin muilla.

Fuksi...teekkari...fuksi.. TEEKKARI

Onhan näitä. Ideoita. :)

Minun ideani oli alkuvuodesta loistava, pyrkisin siis Wappusihteeriksi. Tähän mennessä kun oli jo noita Wappuja takana, ja lähes kaikki tapahtumat koettu- na useaan kertaan. Ideana oli, että Wappusihteerinä voisin nähdä näitä tapahtumia vähän eri näkökulmasta, kun niitä pääsisi myös järjestämään.

Ja niin minut sitten valittiin Wappusihteeriksi. Ja siten minun Wappuni alkoi jo oikeastaan maaliskuussa. Tai ainakin välillä on siltä tuntunut, kun kaikkien tapahtumien valmistelu alkoi jo silloin. Varsinainen Wappuhan toki alkoi vasta Tampin paljastuksesta, mutta siihen mennessä oli ehditty jo pitää esimerkiksi Wappuinfo.

Varsinaista Wappua on vaikeaa eritellä. Tapahtumia tuli ja niiden välillä oli aina jotain muistettavaa ja järjestettävää. Ja kun mitään Teemunkierros-tapahtumaa tai muutakaan hyvää tapahtumaa ei taaskaan halunnut jättää väliin, ei nukkumiselle jäänyt juuri aikaa. Toisaalta kyllähän joka tapahtumassa oli taas yhtä hauskaa kuin aina ennenkin, opintopisteitä tosin siinä sivussa ei onnistunut suorittamaan ihan entiseen malliin.

Parhaiten Wapusta jäi mieleen uintihetki Pyhäjärven kumipelausISON yhteydessä, josta tosin täysin kiit-

täminen tapahtumaan osallistuneita joukkueita, sekä Wappuaaton ja Wappupäivän kiireinen loppurutistus. Sinä yönä ei juuri nukuttu, mutta jostain syystä väsymys ei kyllä iskenyt. Kun viimein päästiin Wapun kaa- toon asti, oli olo väsynyt mutta tyytyväinen.

Kaikkiaan Wappu Wappusihteerinä oli erittäin mahtava kokemus. Vai eikö muka teistä ole hienoa olla tapahtumien keskipisteessä, juuri sellainen henkilö, jonka kaikki haluavat tavata? (Mitä sitten, jos se johtuu jostain leimasimesta, ei niitä lasketa...)

Wapun parhaita paloja päivä kerrallaan

(ensi Wappua odotellessa)

To 17.4.	Tampin paljastus Colours
Pe 18.4.	Pikkujoulubommarit
La 19.4.	Tupsulan ulkoilmakonsertti Junttisitsit
Su 20.4.	Wappupiknik Wappuimpro
Ma 21.4.	Kumipelausiso
Ti 22.4.	Wappukonsertti
Ke 23.4.	Grillibileet Wappuleffa Palawaihtarit
To 24.4.	Wapina Wappukolmiot
Pe 25.4.	Garden party Kellarihumppa
La 26.4.	Wappumössö
Su 27.4.	Wapaa?
Ma 28.4.	Wappubic ISOWAPPU
Ti 29.4.	Semiwapaa?
Ke 30.4.	Wappuriehan julistus Fuksijäynien voittajat, lakkien jako Suomen neidon lakitus
To 1.5.	Aamusillit Välibileet Fuksikulkue Teekkarikaste Kastesauna

Teksti: Vesa-Matti Marjamäki
 Kuva: Iiro Hietala

Kiltiksen ruumiinavaus

Haastattelu dekaani Uusitalosta

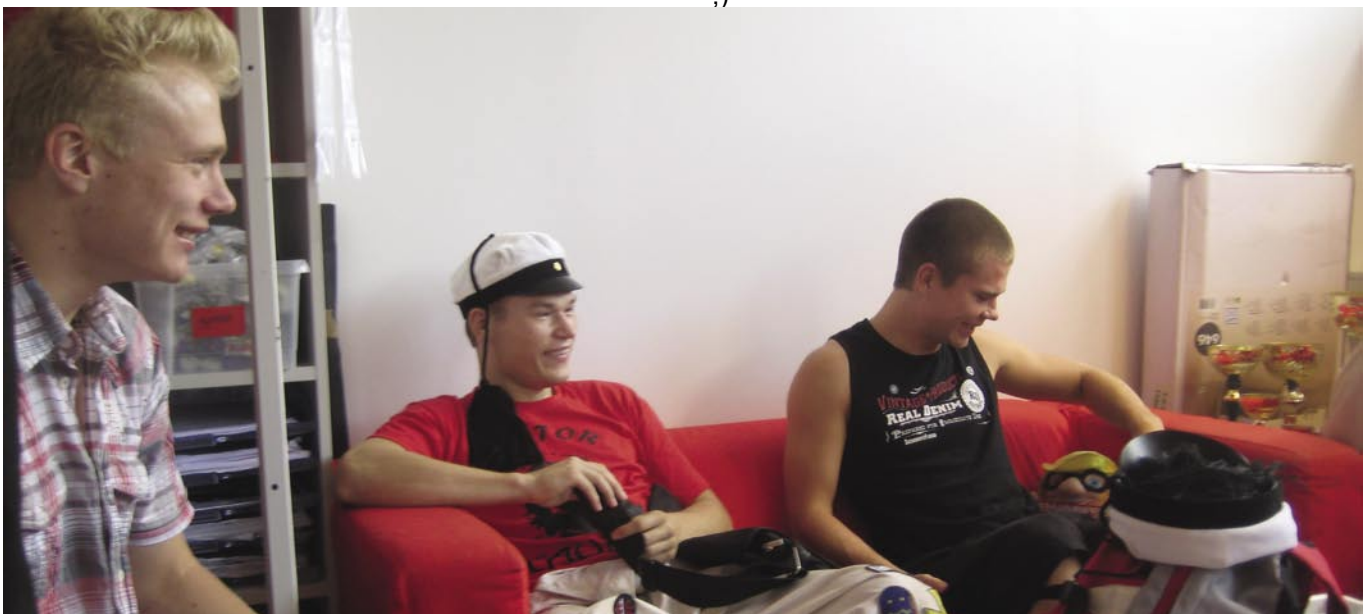
Keväällä indecsiläisten korviin kantautui ikävä ja yllättävä uutinen. Kiltahuoneen tavaroiden tuli olla pakattuna ennen kesälaitumille lähtöä ja Festian kotoisalle kiltahuoneelle jouduttiin sanomaan hyvästit ripeällä aikataululla. Muuttolaatikat olivat täynnä ennen kuin ehdimme edes paljoa kysellä. Uudet tilat löytyivät kaikille Festian killoille KoRKin hellästä sylistä Konetalon käytäviltä. Mikä kyseiseen tapahtumaketjuun oli oikeasti syynä? Örveltävät killat ja ilkeä dekaani? Ei toki. Seuraavaksi tiedekuntamme dekaani Olavi Uusitalosta tehty haastattelu valottanee hieman, mikä oli syynä kiltojen raivaamiselta Festian käytäviltä.

Moni on kuullut puhuttavan vuoden 2010 alusta voimaan tulevasta uudesta yliopistolaista ja yliopistomme tulevaisuudesta säätiön muodossa. Nykyisessä mallissa tilojen omistajana on Senaatti-kiinteistöt, joka on valtion liikelaitos. Uudessa säätiömuotoisessa toiminnassa tilojen omistussuhde muuttuu yliopistomuodosta riippumatta. Silloin yliopistot omistavat tilat. Omistussuhteen muutos on siis edessä parin vuoden kuluttua. Samanaikaisesti tietyt muutokset, kuten tiedekunta-uudistus ja Tampere School of Business and Technology, aiheuttivat uusia virkoja ja tilojen uudelleenjärjestelemistä. Käytännössä omistussuhteen muutos tarkoittaa sitä, että suuria investointeja uusiin tiloihin ei tulla tekemään parin seuraavan vuoden aikana ja samanaikaisesti tilantarve kasvoi. Oli pakko tulla toimeen nykyisillä tiloilla ja tarkoituksena oli saada yhtenäiset ratkaisut tiedekunnan organisaatorakenteen kannalta.

Tilanne olikin varsin mehukas dekaani Uusitalon ja tiedekunnan kannalta. Tiloja ei kuitenkaan ole liikaa muuallakaan tarjolla. Vaihtoehtoina käytännössä olivat kellarit sekä Sähkötalon perukat, tuloksena kenties

häätäjädekaanin maine, eli käytännössä loistava startti uuteen tiedekuntatoimintaan. Moni on kysynyt syksyn aikana, jos tilanne oli tiedossa kuitenkin hyvissä ajoin, miksi siitä ei ilmoitettu aikaisemmin killoille. Ongelmia oli molemmissa päissä. Kiltojen tieltä raivatut toimijat piti sijoittaa myös uudelleen ja perusteellisilla tilaselvitysten tekemisellä pyrittiin ehkäisemään dominoefekti. Tässä tilanteessa voi kuitenkin todeta jälkiviisaimpana, että olisi hienoa silti voinut varoittaa.

Eiväthän ne ongelmat pelkkään suruun vanhasta kiltahuoneesta loppuneet vaan lisää tuli. Alkuperäisiä suunnitelmia pari viikkoa myöhässä pääsimme oikeasti kiltahuoneen kimppuun, paloturvallisuuden takia hienot naulakkosuunnitelmat jäivät toteuttamatta, kulku kiltahuoneille ulkokautta on mahdollista vain päivisin, vesipiste on overimme tiellä ja ovi muutenkin hieman hankalassa paikassa. Toisaalta lopputulos on kohtalaisen tyydyttävä varsinkin nyt uuden KoRKin logon myötä. Kiltahuonekäytävä on toiminut hyvin, naapurisopu säilynyt ja paikkakin on miellyttänyt tietyissä määrin. Niin ja saatiinhan me Johannalle se punainen seinäkin vielä ;)

Uudellakin kiltiksellä hymy on vielä herkässä.

Teksti: Juhani Tolvanen ja Iiro Hietala
Kuvat: Juhani Tolvanen ja Iiro Hietala

Mattopyykille!

Kevättä odotellessa...

Säännöllisen epäsäännöllisesti myös opiskelijan arjessa koittaa päivä, jolloin kämpän nurkista täytyy potkia pihalle sinne pesityneet villakoirat, läikkyneet oluet sekä humanistien lukupiirit. Silloin yleensä turvaudutaan hifistely-talouksissa imuriin ja muualla rikkalapioon, joiden avulla vapaamatkustajat potkitaan takaisin pohjoisen yliopistoon. Tulos viimeistellään hankkimalla haluttu pestyn huoneen haju sipaisemalla voimakasta sitruunan hajusta pesuainetta ovenpieleen ja voilá, kämpppä on pesty. Vai onko? Tässä vaiheessa lukkarin sormi heristää voimakkaasti kaikille vähäuskoisille ja harhaanjohtetuille natiaisille, jotka pyrkivät luistamaan velvollisuuksistaan.

Oikeaoppinen varustus mattopyykillä. Oleellista on lyhyet shortsit, hihatton paita ja vaatteiden alla alastomuus.

Kaikkein suurin virhe, mitä aloitteleva tai kokenut yksinasuja voi tehdä, on unohtaa nuo rakkaat perintömatot sekä uudemmat persialaiset lattianpeitteet vaille kunnan rakkautta. Vuoden aikana ne ovat nähneet tilanteen jos toisenkin ja päässeet osaksi kiljunmaistiaisiin ja rapukesteihin, jolloin ne ovat saaneet uutta väriä tahtomattaan pintaan. Amatööri saattaisi luulla, että riittävä helpotus rakkaiden mattojen arkeen on edellä mainittu imuri, mutta eihän sitä vaatteiden päällekkään joutunutta päivän ruokalistaa (lue: oksennusta) yritetä puhdistaa rikkaimurilla. Tästä syystä ainakin kerran vuodessa on hyvä myös ahkeran nelisilmän ottaa kuokka kauniiseen käteen ja siirtyä mattopyykille. Yleensä kokemattomalla mattopyykkärillä ensimmäisenä mattolaiturilla (tai täällä Tampereella mitä typerimmissä "mattojenpesukaukaloissa") menee peukalo suuhun ja epätoivo ottaa vallan. Tässä vaiheessa kuitenkin nopea Infacton lukija muistaa pari yksinkertaista ohjetta,

jotka tuli luettua joskus syksyn harmaana päivänä, ja yllättää sekä hämmästyttää kanssapesijät toimimalla oikean etiketin ja ohjeistuksen mukaan.

Mattojenpesu täytyy ymmärtää elämäntapana ennemmin kuin siivouksena (vaikka siivous on noin puolelle väestöstä elämäntapa). Kaikki alkaa mattopyykkiaamuna, joka aloitetaan ihastelemalla kaunista säätä sekä pukeutumalla normaalien vaatteiden sijasta mattopyykkäriunivormuun. Kyseinen asukokonaisuus koostuu flipplopeista, mahdollisimman pienistä shortseista sekä miehillä wifebeaterista ja naisilla bikinien yläosasta. Kotoa kannattaa myös napata mukaan jokaisen pyykkärin vakiovälineet eli iloinen mieli, matot, mäntysuopaa sekä juuriharja. Mattopyykillä on tarkoitus viettää pakkasen salliessa pitkäkin tovi, joten suositeltavana on ottaa mukaan evästä, joka koostuu syötävästä ja juotavasta, sekä hyvää seuraa, vaikka viimeksi-

Matot makaamassa mukavasti telineillä ja liro vahtimassa niiden kuivumista. Tässä vaiheessa on jo hyvä pistää lämmintä päälle, jos alkaa satamaan.

mainitun hankkiminen voi olla sosiaalisesti rajoittuneille suurempi haaste kuin itse siivous ja pyykkäys. Pyykkäysoperaatio aloitetaan laittamalla tulppa kaukaloon ja laskemalla siihen tarvittava määrä vettä/jäätä (käytä määrässä omaa järkeä, tämä ei ole mitään tähtitiedettä). Matot heitetään rivakalla, lantiosta lähtevällä liikkeellä likoamaan altaaseen. Tässä vaiheessa voi omien mieltymysten ja mäntysuopatilanteen sen sallies- sa lisätä joukkoon jo hiukan pesuainetta, jotta männyn raikkaat aromit pääsevät tunkeutumaan kuituun asti. Nyt kun matot ovat likoamassa ja aurinkokin paistaa oikein mukavasti, on hyvä avata ensimmäinen juoma (alkoholiton) sekä ottaa purtavaa ja nauttia kesästä. Kun fiilis saadaan taas kohdalleen, ryhdytään itse mattojen jynssäykseen. Tässä voidaan käyttää apuna juuriharjaa, mutta kovat jätkät käyttävät rystysiä, sekä kaukalon päällä olevaa lautaa, jota vasten on kätevä hinkata. Matot jynssätään molemmin puolin kaikesta niihin kertyneestä liasta ja puhdas matto heitetään toiseen kaukaloon (jos on vapaita), jossa se huuhdellaan puhtaaksi pesuaineesta. Huuhdellut matot nostetaan veivattavaan mankeliin, jonka kanssa äidin pikku kulanmussukoiden täytyy olla nyt erittäin varovaisia, etteivät sormet tai muut vapaana roikkuvat ulokkeet joudu telojen väliin (käytä mielikuvitusta, mitä ne voivat olla). Mankelin jälkeen matot nostetaan kuivumaan kuivauspuille, mihin ne jätetään nauttimaan auringon lämmittävästä vaikutuksesta. Tämä prosessi toistetaan kaikille matoille vapaassa järjestyksessä mahdollisesti

sekoittelemalla sekä yhdistelemällä työvaiheita.

Seuraavaksi alkaa mattojenpesun paras vaihe, jossa niistä mukana raahatuista pyykkärikavereista saat- taan olla odottamatonta iloa, odottaminen. Toiminta on vapaata tai ohjattua, mutta pakollista ja se koostuu kesästä nauttimisesta, syömisestä, juomisesta, uimisesta ja tsillailusta. Ihmisiä joita kannattaa välttää ottamaan mukaan ovat ne jumalan (huomaa pieni ”j”) hylkäämät yksilöt, joilla on kiire datailemaan tai pelaamaan WoW-ia. He pilaavat koko tunnelman kiirehtimällä ja an- saitsevat peukalon paksuisesta kepeistä pari mojovaa lyöntiä kankulle (paksumpi tai ohuempi keppi ei käy!), jotta sillä ei pysty istumaan koko kesänä tietokoneen ääressä. Kun kesästä on nautittu koko päivä, matot ovat kuivuneet ja aurinko alkaa painua unten maille, rullataan matot optimaaliseen kuljetusrullaan, kerätään omat tavarat sekä roskat, joita tuli jätettyä luontoon. Onnistuneen pyykipäivän jälkeen on erimukava tas- sutella kotona paljain varpain.

Näin talvella samaisen tempun voi suorittaa jää- kylmässä järvessä pilkkihaalarit päällä. Ei muuta kuin kevättä odottamaan, jotta elämä voi taas alkaa!

Teksti: Lauri Pitkänen
Kuvat: Ville Purhonen

Puke Late India!

Special edition

Koko kevään syyssää: vettä tulee kuin Esterin perseestä. Miksi siis lähteä Suomen sateista suvea pakoon niinkin kauas pakoon kuin Intiaan? Huono kysymys. Vastaus on: TOTTAKAI! Moni seurasi kesän mittaan Laten (Lauri Pitkänen) ja Pukun (Ville Purhonen) seikkailua Intian mailla, mutta tässä on kokemuksia ja näkemyksiä reissamisesta itse miehiltä. Alkueläimet ja bakteerit muistuttavat matkasta vieläkin.

Kun kamelit lepää aavikolla, niin Late aloittaa.

Liikkeelle ja menoks

Silleen hassusti oli päässyt käymään, että lentoliput Intiaan oli kädessä ja lähtö viikon päästä! Tuli siinä mieleen, että vois ehkä vähän pakata, kun pari kuu-kautta kuitenkin oli tarkoitus viipyä reissussa. Kaikki hengissä säilymiseen tarvittavat oli toki jo aikaisemmin mietitty, mitä tarvitsee mukaan: eli passi, säkki euroja ja pari muovirahaa. Niillä pärjää!

Lyhyesti ideana oli ottaa reppu selkään ja lento kauas johonkin halpaan maahan ja tutustua kulttuuriin ilman kovin kummoisia suunnitelmia. Vähän pistettiin kartalle paikkoja missä olis kiva käydä, että vältettäisiin turhaa eessun taassun -reissaamista. Aikataulu pidettiin löysänä, että jos sattuu kivaa porukkaa jostain löytymään, niin voidaan viihtyä sitten pidempäänkin. Käytännössä tämä vaikeutui, kun satuttiin intialaisten loma-aikaan sinne, niin junaliput piti varata suunnilleen pari viikkoa ennakkoon, kun junat meinas olla

vähän täynnä.

Tietoa Intiasta oli ongittu vaihtelevasti. Puke oli kirjallisuuteenkin meidän matkaoppaan kautta tutustunut. Itse olin jutellut parin kaverin kanssa, ketkä olivat aikaisemmin olleet reissussa. Heiltä tulikin paljon hyvää juttua. Toki parin foorumin jokunen viestiketju piti lukea, kun Puke heitti ne mesessä. Toisaalta, samalla pallollahan nämä maat ovat, ihmiset syövät "suunnilleen" samaa ruokaa ja ainakin osa arvostaa rahaa, niin eiköhän sitä selviä.

Oltiin suunniteltu, että otetaan rinkat mukaan vaikka tavarat olisivat mahtuneet pienempäänkin reppuun. Oman 65+10 litrasen kanssa huomasi, että tyhjä varasto tahtoi täytyä kaikella turhalla. Varastonhallintaan olisi voinut kiinnittää matkan varrella jo huomiota. Mikäli vastaavalle reissulle tulisi uudestaan lähdettyä, niin ottaisin ehdottomasti paljon vähemmän tavaraa mukaan. Nyt tietenkin asiaan vaikutti paljon se, että kummallakaan ei ollut käytännönkokemusta monsuunialueella oleskelusta. Hyvää oppia sai jatkoa ajatellen erilaisesta ilmastosta. Alkuun oli suunniteltu, että käytäisiin trekkaamassa jossain nepalin puolella vähän pidempikin reitti, mutta kun jätimme sen suunnitelmista vähensi se huomattavasti mukaan otettavan tavarain määrää.

Edessä oli pitkä reissu ja ajattelimme, että myös rokotuksien suhteen voi ottaa vähän varman päälle. Varsinkin monsuunin vaikutuksesta esimerkiksi malarian ja muiden ötoköiden levittämien ihanuukien tarttumisalttiudesta emme olleet varmoja. Kuumien ja kostean luulisi olevan melko ihanteellinen tautien leviämisympäristö. Jälkeen päin ainakin malarian uhka tuntui melko olemattomalta noilla alueilla tuohon aikaan. Japanin aivotulehdus oli ehkä liioiteltu rokotus, mutta toisaalta ei ole yhtään kivan kuulonen, lainaten wikipediasta: "Niistä potilaista, joille kehittyi aivotulehdus, 30-40 prosenttia kuolee ja eloon jäävistä puolelle jää pysyviä neuropsykiatrisia oireita". Nice!

Perinteinen opiskelijan pyykkipäivä. "Pesin tossa samalla koko vuosikurssin kamat."

Nyt liikenteeseen! Pukun kaa ollaan Kuopiosta ja oltiin biitsitaitoja Kuopiossa hiomassa ennen kun lähdettiin reissuun. Vikana iltana tietty tuttujen ja kavereiden ylioppilasjuhlia tuli kierrettyä ja ennen keskustaan siirtymistä hurjat välijatkot, missä ei kahta samaa juomaa saanut, vaan aina piti olla erilainen. Oli ainakin tarjontaa. Terkut vaan Niiralan nyppylän huipulle. Voi olla, että ei mene terkut perille, mut eipä kyllä maksanutkaan mitään.

Sumuinen syystuuli puhalttaa Inarissa

Yritys numero kaksi. Lennon piti lähteä sunnuntaina joskus. Ei voi muistaa. No lento oli joka tapauksessa monta tuntia myöhässä ja saatiin monen kymmenen euron edestä jotain lipettejä tax-free myymälään ja kahvilaan. Tottahan toki sitä ravintolan kalleimmat drinkit tilattiin ja omani sain vielä kahteen kertaan kun ei ekalla kerralla osannut baari-työntekijä rakentaa sitä oikein. Hyvällä fiiliksellä sit hypättiin koneeseen ja... sitten saavuttiin joskus kahden maissa yöllä Intiaan Delhiin. Yöllä oli suhteellisen mukava lämpötila ja äkkiä bongasimme hepun, kuka oli tullut meitä vastaan asemalle. Oltiin varattu eka yösija ennakkoon, mikä osoittautui todella hyväksi suunnitelmaksi siinä vaiheessa kun tajusimme lennon olevan intialaisittain normaaliajassa.

Se me huomattiin, että Intiassa asiat otetaan huomattavan paljon rennommin kuin täällä Suomessa. Toisaalta koko kulttuuri on elänyt niin erilaisessa ympäristössä niin se on hyvin ymmärrettävää. Suomessa jos ei sata vuotta sitten tehnyt kovasti töitä ja yrittänyt koko ajan tehdä paremmin asioita, niin kuoli nälkään tai kylmyyteen. Intiassa banaanit kasvaa luonnossa ympäri vuoden ja kylmyyteen ei ihan herkästi kuole talvellakaan. Monet asiat siellä tehdäänkin samalla tavalla kuin 500 vuotta sitten.

Elämä ei myöskään pyöri niin minuuttiaikataululla kuin Suomessa. Junat voi lähtiessä olla jo pari tuntia myöhässä ja se on ihan normaalia, eikä siitä kukaan inise. Yleisestikin huomasi, että monilla asenne asioihin oli, että eiköhän ne joskus hoidu. Pitää muistaa, että me ei oltu kovinkaan paljon tekemisissä rikkaiden kanssa, joilla voi olla täysin eri asenne asioihin.

Myös 1 800 kilometrin bussimatka Agrasta Goalle oli melkoinen kokemus. Yllättävän kivuttomasti meni. Asennoitumisestahan se vain on kiinni. Busseissa-kin on hassua, kun edes paikalliset eivät tiedä miten pitkään pysähdykset kestävät. Edes kuski ei tunnu tietävän. Vetävät vähän fiiliksellä vissiin. Tiet ja itse kulkupelitkin ovat Intiassa aika huonossa kunnossa. Liikenne voi tuntua hurjalta, mutta todellisuudessa autot voivat ajaa neljääkymppiä ja täristä niin älyttömästi, että Suomeen verrattaessa se voi tuntua jännältä. Ekan kerran kun kaupungissa meni polkupyörällä liikenteen sekaan, niin tajusi voivansa ohittaa autoja ja moottoripyöriä ilman ongelmia. Moottoripyörien peissä oli usein tosin aika hyvä ajaa, kun niillä oli parempi töötti. Äänitorvista tulikin mieleen, että kaa- mein asia koko maassa oli varmaan lisätorvet, mitä porukka lisää autoihin ihan innoissaan. Ihan jäätävän kuulosia metelimaasiinoita oli joka kaverilla. Joku sanoi-kin siellä, että intialaiset tykkäävät metelistä. Ihmiset myös tykkäsivät käyttää torvia niin paljon, että ne olivat menettäneet useimmissa tarkoituksissa merkityksensä. Kukaan ei kiinnitä niihin enää huomiota, paitsi me alkumatkasta kun yritettiin nukkua yöllä bussissa.

Seikkailtuamme siellä sun täällä päädyttiin jossain välissä taas Mumbaihin. Täällä meidät pongattiin heti Bollywood-kuvauksiin. Leffan nimi on joku Girls: Part 2 tai jotain sinne päin. Bollywood-tuotannoissahan on leffan välissä aina musiikkivideotyypistä settiä ja jol-

lain Euroopan keikalla oltiin olevinaan mukana. Perus Intialaiseen tapaan odotettiin eka varmaan kahdeksan tuntia ennen kuin mitään tehtiin. Sit oltiinkin myöhässä ja meitä pyydettiin seuraavaksikin päiväksi jatkamaan kuvauksia, mutta päätettiin jatkaa matkaa, kun juna-liput oli jo suhteellisen pitkälle varattu. Hyvää settiä joka tapauksessa. Hommasta maksettiinkin ihan hyvin ja sai päivän ruuat ja teet.

Vähän niiku Suomessa!

Ruokahan on Intiassa tosi hyvää. Meillä kävi vaan vähän hassusti kun ainakin itse sain aika pahan yliannostuksen paikallisia roteja, eli sellaisia ohuita leipiä mitä revittiin ja syötiin aina soosien kanssa. Eka kuukausi maistui oikein hyvin, mutta sitten oppaiden tehdessä legendaarisia aavikkoroteja kamelisafarilla tuli mitta täyteen. Viikko piti syödä jotain ihan muuta ja sit aloitin vähän monipuolisemmin syömään myös muuta kuin Intialaista ruokaa. Varsinkin kun me eleltiin aika edullisesti huomasi intialaisen perusruuan olevan tosi yksipuolista. Muistan kuinka ensimmäinen viikko hurrattiin Intialaisen ruuan ihanuuden perään, totuus oli sitten jotain muuta. Ihmetyttää, miten siellä monet jaksaa syödä ihan samaa settiä aamupalasta lähtien. Kai se on halpaa ja siihen on totuttu.

Hautapaikkaa varailemassa. Kuka rakentaa hautaa 23 vuotta ?

Miehellä on elämän realiteetit kunnossa. Löhötuolista nousee vain syömään, jos nousee ollenkaan. Näyttää mukavalta.

Uskonollisuuden ero on myös aivan uskomaton. Varanasissa ollessamme Gangesin rannalla ihmettelimme suuria taloja, mitkä olivat täynnä ihmisiä odottamassa kuolevansa, että heidät voitaisiin polttaa Varanasin Burning Ghateilla (Ghat = porras tjms.). Oli se vähän erilaista kuin Suomessa, kun näkee ihmisten palavan kokossa. Toisaalta viereisessä joki pahassa seilasi kuolleita lehtiä ja sen kolibakteeripitoisuus on joku 10 miljoonaa kertainen hyväksyttävään kylpyvetten verrattuna. Toisaalta onhan se pyhää vettä niin ihan ok se varmaan on, että porukka juo sitä. Uskonon verukkeella todella monet ihmiset yrittävät saada turisteilta rahaa. Meillä oli molemmilla selkeä linja, että ei tuollaisille anneta mitään. Yleensäkkään en tue rahan antamista kerjääjille. Se ei kasvata kokonaisuhyvää ollenkaan. Erään kolme vuotta Intiassa töissä olleen australialaisen kanssa jutellessa se sanoikin, että ei ne kerjää köyhyyttään, vaan siksi, että ne tienaa sillä jopa kymmenen kertaa enemmän kuin normitöissä.

Matkalla pyörähdimme myös Nepalissa pari viikkoa. Aktiviteettien suhteen hieno paikka. Joku kerta voisi käydä ihan kajakoimassa ja trekkaamassa pari

viikkoa. Eniten ehkä yllätti se, että Nepali oli paikoin niinkin paljon länsimaisempi kuin Intia suurilta osin. Ihmiset olivat myös paljon paremmassa fyysisessä kunnossa kuin intialaiset. Intiassahan ei kriketin lisäksi harrasteta liikuntaa juuri nimeksikään, tai tällainen kuva minulle jäi. Kyllähän tuo olympialaisten mitalitilastokin kertoo vähän saman suuntaista viestiä. Parit nähtävyydet kierrettiin ja Puke tutustui lähemmin myös iki-ihaniin ilimatoihinkin. Nepalissa kävimme myös Chitwanan luonnonpuistossa, mikä oli kyllä ehdottomasti kokemuksen arvoinen. Norsun kanssa leikkiminen ja sodan aikainen neuvostomaasturi kruunasivat sen paikan.

Kaikki loppuu aikanaan

Loppureissusta kiersimme Delhin hienosto ostospaikoja vartijoiden välissä räkäisessä t-paidassa pyörien. Merkkipaatteita kolmasosa hinnalla, mitä ne Suomessa maksaisivat. Olisi voinut vaikka enemmänkin kantaa vaatteita kotiin, ei sitä silloin miettinyt. Näimme Delhissä myös tuttuja, kun koulusta tuttu Juippi Joensuu oli kaverinsa kanssa tullut myös reissaamaan.

Reissun rahapuoli meni kaikin puolin aika nappiin. Pukien arvioima 10 euron päiväbudjetti osui aika kohdalleen ja koko yhdeksän viikon reissu tuli kustantamaan 1500 euron kieppeille naamaa kohden lentoineen, rokotuksineen ja muine kuluineen. Suurimaksi osaksi kulut tuli kuitattua opintotuen ja jonkun lehtifirman blogihässäkän tuotoilla. Vieläkin ihmetyttää, miten halvalla sitä pääsee reissaamaan jos vain vähän järjestelee asioita. Tuliaisiksikin sain tuotua kampakyöbakteerin, Giardian ja pari muuta alkueläintä. Hassua vaan, kun eivät vaikuttaneet tähän krooppaan juuri ollenkaan. Ilmeisesti niin paljon pahempia mömmöjä elimistö jo täynnä, että pari lisää ei tuntunu missään.

Reissusta ei passaa kuitenkaan unohtaa herkkujen herkkua, eli lasseja! Nämä jogurttipohjaiset nami-juomat kruunasivat monet päivät ja olivat varmaan joka päiväinen puheenaihe. Myös matkalla tavatut ihmiset olivat minulle iso osa koettuja kokemuksia. Niin paikallisia kuin muita reissaajiakin tuli tavattua ja ihasteltua, miten mukavia ihmisiä ympäri maailmaa löytyykään.

Teksti: Frederico Lampreia Contente
Kuva: Terhi Marttila

Ulkkarin tarina

Finlândia - Frederico Lampreia Contente

What does a student think, one who chose Finland to study abroad, about this country? I came from Portugal to study at Tampere University of Technology for (at least) one year and I will start this text from the end: I'm in love with Finland! I have to say that when I looked to all nineteen possible choices that I could have applied for to study abroad, I saw Tampere and I remember thinking that I really didn't know if Finland was right for me. In fact I knew almost nothing about it. After some later research I decided to apply because I felt that this country would be a very good experience. And what a great experience Finland is!

When I landed at the Tampere Airport in the end of July after midnight I couldn't believe what I was seeing. I was totally amazed with the sky: the light, the colors, the shapes of the clouds, and the reflections were just fabulous. That is one of those things that we see in pictures and say that it is very beautiful and amazing; but we have no real idea until we see it for ourselves. Later on, when I get home on that night I got a little bit confused when I saw the TOAS envelop because it only contained one key. One key!? Where is the key for the building, the flat, or even the room door? My tutor explained to me that with that single key, I was able to open everything I needed. Just a bit later I got even more confused: where is the door handle? How can I open this thing? Then my tutor showed me how to push the door to open it and told me to be careful because all the doors lock when they close. I had never seen such a thing in my life and in my opinion these are very interesting and clever little gadgets.

During the three weeks after my arrival, I just spent the time walking around, discovering the city, and how everything works. The first thing that is impossible not to notice, and it's amazing, is that there is no garbage on the streets or anywhere else. Every street, every corner, every place here is clean and that is great. After that, the other thing that grabs your attention is that everything is green. Using one Portuguese expression, "the nature here is the Queen." The respect for nature here is immense. It is possible to see little spaces with old trees that were not damaged and untouched in the middle of buildings and streets. Anyone can look around and see that almost every small space is treated with care. The combination of those spaces, the evolving nature, and the fact that everything is so clean make Finland a great country to live in. Everyone can look around and enjoy walking down the streets, and because there are a lot of bicycles everywhere, you don't feel carbon dioxide in the air;

the air is pure and fresh, it is a great feeling.

One other thing that is really different, and in my opinion is priceless, is the feeling of security that exists here. This is an inexplicable feeling. In Finland any person can go anywhere, at any hour they want and there is no problem at all. There is nothing to worry about; like not crossing some places at certain hours, or avoiding being alone at night. There is no need to hide valuables inside cars, you don't have to lock every wheel of your bicycle, or be aware of your purse or bag at all times. It is really one of the biggest and greatest differences that I'm experiencing in this country. How strange it is to see people waiting for the green light on a zebra crossing when there are no cars passing! I can guarantee that it is impossible to see the same in my country. I think I can say that Finnish people have a great respect for everything. They respect the rules, the system, each other, the schedules, and the bicycle lanes beside the sidewalk. Being here of course I know that I have to follow the system, but more important than knowing, is that somehow I feel that I have to become at least a little bit like a Finnish person; and become part of the society.

I am also totally astonished by the autumn here. I've never seen yellow trees like these before. It's just so beautiful to look around and see the leaves all yellow (and some red ones too), with such an intense colors shining in the sun. When they start to fall, the breeze makes the leaves surround my feet while I am walking almost like they were dancing around me. I never thought the autumn could be this beautiful.

There are many more differences to be found in this great country. More important ones like the great conditions the university has to offer. Truly great opportunities afforded to all for free. The health care services are very good and fast (truly impressive). Then there

Freddys team in Indecs Challenge. Freddy's the one on the left side :)

are the differences found in the people and the weather; and the smaller differences like the black bread, the sauna culture, the technology applied everywhere, or the public transportation that is always on time. From all these differences, and so many others, it is more than just what I see, what I do here, more than what I smell or taste, it is what I feel that puts a smile on my face and make me think: "yeah... I'm in Fin-

land, this is great, and life is good!" Please don't get me wrong; I did not want to give the impression that I came from a third world country because Portugal is a fantastic, great, and intense country. However, Finland is truly different; beautiful, amazing, and I have just fallen in love with it.

VS.

Kuvakollaasia orientaatioviikolta

Teksti: Terhi Marttila
Kuvat: Estiem

ESTIEM

Mitä ihmettä ?

Jokainen Indecsin jäsen on varmasti (tai ainakin toivottavasti :)) kuullut joskus eurooppalaisten tutaopiskelijoiden järjestöstä nimeltä ESTIEM, mutta sen tarjoamat mahdollisuudet viettää aikaa ympäri Eurooppaa, jopa pelkkien matkojen hinnalla, eivät välttämättä ole niin hyvin selvillä. Etteivät nämä mahdollisuudet jäisi kokematta ainakaan tiedon puutteen vuoksi, tässä lyhyttä infoa mitä, missä ja miksi. Ja sitten vain reissuun, yhdessä tai yksin :)

MITÄ on tarjolla?

Tapahtumia löytyy laidasta laitaan, joten jokainen varmasti löytää kiinnostuksensa mukaisen matkakohteen. Tarkemmat sisällöt löytyvät esimerkiksi ESTIEMin kotisivuilta, mutta esimerkiksi seuraavanlaisiin tapahtumiin voi osallistua:

VISION-viikkojen sisältö on sekoitus akateemista puolta (luentoja, workshopeja, caseja...) ja juhlimista (paikallisen bile- ym. kulttuurin kokemista). Vision järjestetään myös Tampereella, yhteistyössä Helsingin kanssa, helmikuussa. Tapahtuman järjestäjätiimiin lähteminen onkin hyvä tapa päästä tutustumaan ESTIEMin toimintaan.

ACTIVITY WEEK voi sisältää käytännössä mitä tahansa, mutta varmaa on, että sisältö on hauskanpitoa muiden ESTIEMin jäsenten kanssa. Tarjolla voi olla esimerkiksi melontaa tai kaupunkiseikkailua, mitä ikinä järjestäjäryhmä haluaakin kotipaikastaan esitellä.

SUMMER ACADEMY keskittyy opiskeluun ja akateemiseen puoleen, toki rentoutumistakaan unohtamatta.

EUROPE3D tutustuttaa osallistujansa kattavasti ja monipuolisesti tapahtuman kohdemaahan: politics, economy & culture.

TIMES casekilpailu on varmaankin tuttu ainakin Tampereella vuosittain järjestettävästä paikalliskarsinnasta.

MISSÄ on tarjolla?

Tapahtumia järjestetään ympäri Eurooppaa, Pohjoismaista Serbian ja Puolan, Ranskan ja Portugalin kautta aina Turkkiin ja Kyprokselle asti.

KETÄ siellä sitten on?

Tuotantotalouden opiskelijoita ympäri Eurooppaa. Mielenkiintoisia persoonia, mukavia, fiksuja ja sosiaa-

lisia kavereita, juhlimisen mestareita... Ihmisiä, joihin kannattaa tutustua!

KOSKA näitä tapahtumia on?

Ympäri vuoden, joka kuukausi tapahtuu ainakin jotakin jossain päin Eurooppaa.

KUINKA PALJON maksaa?

Tiedekuntamme tukee esimerkiksi Visioniin lähtemistä osallistumismaksun osalta, joten matkaan pääsee jopa pelkkien matkalippujen hinnalla. Toki rahaa saa kulumaan enemmänkin, esimerkiksi matkamuistoja kun yleensä haluaa ainakin jonkinlaisia... :)

MIKSI lähteä?

Miksi ei lähteä? Tutustumaan uuteen maahan ja mukaviin ihmisiin, hankkimaan uusia ystäviä ja verkostoitumaan, oppimaan uutta, pitämään hauskaa... Niin, miksipä ei?

MISTÄ lisää tietoa?

Internetistä (www.estiem.org) tai esimerkiksi kv-vas-
taavalta tai -toimarilta (tällä hetkellä siis Terhiltä tai Juusolta), yhteystietoja vaikkapa Indecsin nettisivuilta.

MIKÄ on elämän tarkoitus?

Siihen en pysty vastaamaan, mutta eiköhän lisävinkkiä löydy maailmankuvaa avartamalla ja reissuun lähtemällä... ;)

Teksti: Miia Puranen
Kuva: Iida-Maria Rantanen

KesäCasenPurku

Kesän kaunein viikonloppu

KesäCasenPurku pidettiin tänä vuonna Rauman ja Uudenkaupungin välissä Pyhämaalla. Indecsin perinteisessä kesätapaamisessa saimme nauttia auringosta koko viikonlopun. Tänä vuonna kolmipäiväiseen kesätapaamiseen osallistui kolmisenkymmentä kiltalaista.

KCP:n mökki oli Iida-Maria Rantasen perheen mökki, ja se sijaitsi kauniilla paikalla meren äärellä. Saavuimme sinne perjantaina puolenpäivän aikoihin valmistelemaan ja laittamaan paikkoja kuntoon muita juhlijoita varten. Mökki asetti pieniä rajoitteita, koska sinne ei tullut makeaa vettä eikä siellä ollut jääkaappia. Toimme sinne vettä vesitonkissa, ja kylmäsäilytystä varten olimme hakeneet kuivajäättä. Onneksi kumpikin riittivät hyvin koko viikonlopun ajan.

Vieraita tuli tiputellen pitkin perjantaita, ja osa tuli vasta lauantaina. Suurin osa pystytti telttansa pihalle, osa nukkui sisällä. Muutaman on myös todistettu nukkuvan auton takakontissa. Perjantaina saunoimme, uimme ja grillasimme nuotiolla. Merivesi oli lämmintä, ja vedessä pystyi olemaan pitkäänkin, eikä heti tarvinnut juosta saunan lämpöön.

Lauantai alkoi kauniisti auringon paistaessa pilvettömältä taivaalta. Aamupalan jälkeen kaikki menivät pihalle ottamaan aurinkoa ja pelailemaan pihapelejä, muun muassa mörkkyä. Mitään erityistä ohjelmaa ei tarvinnut järjestää, koska ilma teki sen puolestamme. Muutamat kävivät kaupassa päivällä ja toivat kaikille jäätelöä. Päivä oli täydellinen.

Grilli oli kuumana koko päivän. Grillailun ohessa perunateatterierikoisosasto järjesti koko porukalle syötävää. Kuorimisurakka sujui kuitenkin nopeasti ja mukavasti ihanassa auringonpaisteessa. Illalla esille kaivettiin ämpärillinen lettutaikinaa, josta saatiin valmistettua jokaiselle nälkäiselle läsnäolijalle muutama lettu. Meillä oli käytössä vain yksi muurinpohjapannu, joten pientä jonoa kertyi aina välillä. Illalla taas saunoimme ja istuimme nuotiolla. Lauantai-iltana Casea purettiin innokkaasti varsin myöhään, kuitenkin mökkinaapureita kohtuuttomasti häiritsemättä.

Sunnuntai oli sitten lähtöpäivä. Kaikki osallistuivat joltain osin paikan siivoamiseen, lähinnä roskien keruuseen. Nälkäisenä töitä ei kuitenkaan tarvinnut tehdä, sillä grillasimme siivouksen lomassa jäljelle jääneitä ruokia. Viimeisinä lähdimme mökiltä iltapäivästä, palautimme pulloja kolme jätesäkillistä, söimme matkalla ja Tampereella olimme illansuussa. Mitään vahinkoja ei viikonloppuna sattunut, löytötavaroitakin jäi vain muutamia. Kokonaisuudessaan viikonloppu oli erittäin kaunis, onnistunut ja rentouttava. KesäCasenPurku saatiin viettää rauhassa, kesän kauneimpana viikonloppuna.

Auringonlasku, tyyni meri. Sitä on se KCP.

Teksti: Mikko Hankamäki

Kuvat: Mikko Hankamäki

Tutalainen vaihdossa

Newcastle, Australia

Tovi on vierähtänyt siitä, kun katselin Airbusin ikkunasta lumisen Helsinki-Vantaan terminaalin jäävän takaviistoon – Finnairin lento tapansa mukaisesti reilu puoli tuntia myöhässä. Vielä ei osannut hahmottaa, kuinka suuresta muutoksesta oli kysymys, kun juoksi terminaalista toiselle ehtiäkseen seuraavaan koneeseen Pariisiin Charles de Gaullessa. Sumun ympäröivällä Hong Kongin kentällä alkoi jo vähän käsittää maailman suuruutta tai Helsinki-Vantaan pienuutta, kun lähtöporttien numerot tuntuivat jatkuvan terminaaliputkessa silmän kantamattomiin. Viimein 24 lentotunnin jälkeen Sydneyssä: matkatavarat jossain Aasian yllä (kiitos Finnair!), hotelliin vievät bussivuorot loppuneet. Taksikuskit haluttomia ajamaan reilun kilometrin matkaa. Soitto ainoaan numeroon, joka hotellivarauksesta löytyi – no sehän puhelu meni sitten Thaimaahan :D Nyt kuitenkin selvillä, että ainoa mahdollisuus on kävellä moottoritien reunaa joen yli hotellille: sen pitäisi olla siellä jossain... Onneksi sillanpielessä oli vielä kyltti, jossa ehdottomasti kiellettiin kävely ja pyöräily motarilla. Tästä se sitten alkoi, elämä Ausseissa!

Kenguru ja Mikko. Se tiedetään kumpi loikkaa pidemmälle, mutta kuvasta jää hieman epäselväksi, kumpi syöttää kumpaa?

Ensisähellys

Ensimmäisen viikon aikana piti löytää asunto, avata puhelinliittymä ja pankkitili sekä tietysti tutustua uusiin ihmisiin ja ympäristöön. Kaikki sujui suhteellisen vaivattomasti, vaikka esimerkiksi vuokra-asunnoista oli huutava pula ja kuulemani mukaan muutamat amerikkalaiset viettivätkin ensimmäisen kuukauden hostellissa. Toisella viikolla alkoi sitten jo orientaatio yliopistolla. Yhtenä päivänä kävinkin siellä viidakon keskellä syömässä ilmaista BBQ:a ja kuuntelemassa muun muassa, ettei Australiassa toiselle hymyily tarkoita mitään loukkaavaa, eikä seksiin tarvitse suostua vasten omaa tahtoaan, no jopas jotakin! Kolmannella

viikolla alkoikin jo koulu (Uni) tai olisi alkanut, jos en olisi maanut sairaalassa reilun 40-asteen kuumeessa. Siitäkin kuitenkin selvittiin ja omalta osaltani Uni alkoi seuraavalla viikolla.

Opiskelu ausseissa

onpi vaivatonta... Noh, ei se sitä ole. Joutuu täällä ihan oikeasti hommia tekeen ja jokaisella kurssilla on kerran viikossa tutori, johon pitää valmistautua. Kurssista riippuen valmistautuminen voi sisältää artikkeleiden lukua satojen sivujen edestä tai sitten kysymyksiin vastailua sivusta neljään. Jollain kurseilla saattaa myös olla viikottain tuntitenttijä tai palautet-

Paikallisten tapojen opiskelua. Hunter Valley - 98 oli erityisen hyvä rypälevuosi. Hedelmäinen, ehdottomasti ulkomainen ja tamminen.

tavia raportteja, jotka sitten vaikuttavat loppuarvosaan 10-20% verran. (Loppu)tentin osuus arvosanasta saattaa olla yllättävän pieni, vain 30% - harkkatöillä ja muulla aktiivisuudella on siis iso merkitys loppuarvosanan kannalta.

Periodeja on vuodessa vain kaksi. Molemmat kestävät 14 viikkoa ja lopussa on kolmen viikon tenttijakso. Kursseja valitaan neljä semesteriä (periodi) kohti, vaihtarina riittää kolmekin mainiosti, mihin myös minä päädyin ensimmäisellä semesterillä. Semesterien välillä on 3 viikon talviloma kesä-heinäkuun vaihteessa. Kurssitarjonta täällä on TTY:tä monipuolisempaa ja tutalaisen näkökulmasta tarjolla on varmasti mielenkiintoisia vaihtoehtoja. Itse olen poiminut varsinaisen sekoituksen aina Aasian politiikasta ja taloudesta palveluiden markkinointiin ja laskentatoimen tietojärjestelmiin. Semesterijärjestelmään tultaessa tarjolla olevat kurssit ovat tarkoitettu pääasissa ensimmäisen – kolmannen vuoden opiskelijoille. Jos haluaa opiskella 4-5. vuoden kursseilla, tulisi opiskella trimesterijärjestelmässä, jolloin lukuvuosi alkaisi jo ennen joulua ja olisi muutenkin aikataulultaan hyvin erilainen. Toisen ja kolmannen vuoden kursseissa haastetta on ollut ihan riittämiin, kiitos vieraan kielen,

uusien opiskelutapojen ja poikkeavan aiheympäristön. Opetuksen taso vaihtelee kurssikohtaisesti, mutta niinhän tuo on Suomessakin.

Opiskelussa erityisen positiivista ovat olleet kurssikohtaiset pienryhmätapaamiset kerran viikossa. Negatiivisinta on ehkäpä lyhyt tenttiaika, mikä lopputenteissa on 2h ja kirjoittaa tulisi huomattavasti enemmän kuin TTY:n 3h tenteissa. Tenttikiiireestä esimerkkinä ensimmäinen välikokeeni: Kolme esseetä, tunti aikaa ja jokaiseen suositeltava vastauksen pituus neljä A4:sta, ja toki lisää paperia sai tarvittaessa. Onneksi TTY:llä arvosanat jaetaan osaamisen, ei kirjoitusnopeuden perusteella.

Kokemuksia DownUnderista

Australia on Yhdysvaltain kokoinen maailman harvakkemmiltaan asuttu valtio, jossa elämänmeno on rentoa ja reilut 20 miljoonaa asukasta hyvin ystävällisiä. Toki erot näissäkin asioissa ovat suuria, kaikki edellä mainitut menettävät paljon merkityksestään miljoonakaupungeissa Sydneyssä ja Melbourneassa, kuten myös Gold Coastin ja Brisbanen alueilla. Newcastle ja sen ympäristö on jo huomattava parannus, vaikka sekin on vielä iso kaupunki muutamilla sadoil-

latuhansilla asukkaillaan. Ystävällisyys saa kuitenkin aivan uuden ulottuvuuden siirryttäessä pohjoiseen. Northern Territoryssä kukaan ei ohittaisi maantien laitaan kahville pysähtynyttä matkalaista kysymättä, onko kaikki kunnossa ja vaihtamalla siinä samalla kuulumiset. Australiassa, yllättävää kyllä, näkemisen arvoisinta eivät ehkä olekaan toisiaan yhä näyttävämät hiekkarannat tai alueet joihin asutus on keskitynyt, vaan Outback – hiljainen ja ensikatsomaltaan tyhjä alue, joka kattaa suurimman osan tämän mantereen pinta-alasta. Vasta siellä tapaa maansa tuntevien paikallisen mukaan oikean Australian, minne moni pilvenpiirtäjien kupeessa rannalla löhöävä turisti ei koskaan eksy, ainakaan Uluria lukuunottamatta. Kengurut pomppivat väsymättöminä kuuman auringon alla, termitit ovat rakentaneet punaisesta hiekasta kekojaan tienvarrelle, siellä täällä ruohikosta nousee savannin puita ja joskus joudut pysähtymään hetkeksi valtavan Road Trainin jyristäessä vastaasi aina vaan suorana jatkuvalla tiellä. Illalla auringon laskettua

monet pienet ja suuremmatkin pussieläimet ryömivät koloistaan, välillä kirkasta tähtitaivasta katsellessa voit kuulla niiden rapistelua heinikossa.

Mutta eihän Australia olisi Australia ilman rantojaankaan: surffausta, palmuja, kauniita ihmisiä ja polttava aurinko! Pohjoisessa Queenslandissa maailman vanhin viidakko kohtaa valtameren. Rannan toisella puolella on kuitenkin jotain, mistä Australia tunnetaan ehkä parhaiten Ulurun, Sydneyn oopperatalon ja Victorian merestä kohoavien 12 apostolin lisäksi. GBR eli Great Barrier Reef on maailman suurin elävä organismi, jolla sukeltaessa näkee minuutissa enemmän elämää kuin viidakossa vuorokauden aikana. Sukeluskurssini sen koralliriutoilla on varmasti yksi vaihtovuoteni kohokohdista. Tasmanian saari, valtavat luonnonpuistot mahtavine vesiputouksineen, Byron Bay – Australian hippipääkaupunki, trendikäs Sydney ja ilmapiiriltään lämmin, toinen miljoonakaupunki Melbourne ovat kaikki näkemisen arvoisia, kuten niin

Road train. Montako kengurua yhdellä rekalla saa kerättyä puskuireihin ?

moni muukin asia täällä. Koko Australiaa ei valitettavasti vuodessa ehdi näkemään, jopa semesteritauolla ajettu noin neljätuhatta kilometriä näyttää kovin surkealta viivalta Australian kartalla.

Hintataso täällä on keskimäärin Suomea alhaisempi, vaatteet ja elektroniikka ovat noin 40% halvempia. Kuitenkin maitopurkki halvinta merkkiä ostaessa maksaa suunnilleen saman kuin Suomessa ja vuokrakämpästä joutuu maksamaan hintalaatusuhteeltaan TOASiin verrattuna riistohinnan. Mikä myös tuntuu suomalaisesta opiskelijasta hyvin kohtuuttomalta, on yliopistoruokailun hinnat, Juveneksen herkullisen aterian hinnalla saat täältä vain askillisen ranskalaisia. Myös esimerkiksi kaikki tulosteet ovat maksullisia, kuten pysäköintikin yliopiston läheisyydessä. Vaikka Australia onkin HDI:llä mitattuna maailman 3. kehittynein valtio (Suomi 11.), ei täällä kaikki ole niin hyvin, mihin on Suomessa tottunut. Tässä asiasta muutama esimerkki: viidentoista kilometrin bussimatka voi kestää tunnin; myös junat ovat hitaita ja tuppaavat pysähdellä jatkuvasti, ja jos jotain menee vikaan ei VR:n tapaan kyllä taksia soiteta, vaan odotetaan kiltisti (ja kauan) busseja; netti on välillä todella hidas yliopistolla, kun taas muualla siinä on usein käyttökatkoksia; suihkussa saa säätää veden lämpötilaa kahdesta tapista 5 min sopivaksi, sitten joku muualla talossa avaa vesihanauksen ja eikun homma uusiksi; täällä ei myöskään kannata turhaan

hätkähtää, jos vessassa huomaa saaneensa seurata kämmenenkokoisesta hämähäkistä tai että toinen tappavanmyrkyllinen löytyy makuuhuoneestasi. Suomeen suurena erona on lisäksi omakotiloasumisen huikea suosio – lähiöt toinen toisensa perään ulottuvatkin keskustasta reilusti yli kymmenen kilometrin päähän. Pikaruokaloita on Ausseissa pilvin pimein ja myös oma auto löytyy lähes jokaiselta opiskelijalta. Pyöräilijän bongaus onkin haasteellisempaa kuin titeläisen naisseuran. Ilmeisesti tästä johtuen vasta viime vuonna amerikkalaiset veivät ausseilta kunnian olla maailman lihavin kansakunta.

Newcastle

Australian toiseksi vanhin kaupunki sijaitsee Sydneystä 200km itärannikkoa pohjoiseen. Noin Tampereen kokoisen kaupungin keskusta ei ole suuri, pääkadulta löytää paljon erilaisia pikkukauppoja, mutta lähes kaikki isot ostoskeskukset sijaitsevat lähiöissä. Newcastle on maailman suurin hiilisatama. Tämä ei kuitenkaan päivittäisessä elämässä näy muuten kuin joelle silloin tällöin saapuvina valtavina hiililaivoina, joita voi nähdä myös merellä kilometrien päässä rannassa odottamassa lastausvuoroaan. Rannat Newcastlessa ovat hienoja, esimerkiksi Nobby's Beach valittiin viime vuonna osavaltion parhaaksi rannaksi. Myös aallot ovat täällä parempia surffaamiseen kuin esimerkiksi Queenslandissa. Newcastle

Kaikki OK. Terveisiä pinnan alta.

kerääkin alkusyksystä maailman parhaat surffaajat mitteleämään taijotaa kolmipäiväisessä Surffest -ta-
pahtumassa. Heti kaupungin pohjoispuolelta alkaa
Stocktonin kilometrien pituinen ja levyinen hiekkaran-
ta, jolta hiekkaa riittääkin jopa vientiin Hawai'ille. Viime
aikoina kansainvälinen filmitoiminta on osoittanut
suurta mielenkiintoa Newcastleä ja sen ympäristöä
kohtaan. Täällä kuvataankin nykyään kansainvälisiä
tv-sarjoja ja elokuvia enemmän kuin esimerkiksi
Kreikassa tai Hawai'illa. Newcastlestä kivenheiton
päässä (30km) sisämaahan päin sijaitsee Hunter
Valleyn viinialue, jossa tuotetaan neljäsosa Australian
viineistä, joita muuten joka päivä maailmalle lähtee
yli miljoonan pullollisen verran. Täällä Newcastlessä
pääsee näkemään aussien elämänmenoa ja todella
oppimaan tästä kulttuurista paremmin kuin suurissa
kaupungeissa ja turistikohteissa. Toisaalta jatkuvasti
uusia bilemestoja kaipaava joutuu kyllä ostamaan
junalipun Sydneyyn, mikä opiskelijan onneksi irtoaa
suomalaisen baarioluen hinnalla.

Newcastlen yliopisto sijaitsee 12-15km keskustasta.
Viihtyisä kampusalue on levittäytynyt laajalle keskelle
viidakkoa. Iltapäivisin voit hyppäreitä viettää vaik-
kapa istuskellen yhdellä monista nurmikoista puiden
varjossa, ottaa päiväunet suihkulähteen vieressä
puisella 'lepotuolilla' tai kuunnella live-musiikkiesitystä
lounasta syödessä nurmikolla isolla sisäpihalla. Ilma-
piiri yliopistossa on hyvin kansainvälinen ja ihmisiin
on todella helppo tutustua esimerkiksi tutoreiden ja
harkkatöiden ohessa. Myös Newcastle'n keskustassa
on yliopiston rakennus, jonka tietokoneluokka on

käytettävissä ympäri vuorokauden.

Loppulöpinä

Kaiken kaikkiaan vaihtovuosi täällä on ollut
mielettömän hieno kokemus, jota pienet kulttuuriset
eroavaisuudet tai edes meduusan hyökkäys eivät
ole kyenneet laimentamaan. Pikemminkin kaikilla
negatiivisilla kokemuksilla tuntuu täällä olevan positiiv-
inen kaiku, oppii näkemään asioita erilaisesta
perspektiivistä ja arvostamaan asioita, joita ennen
piti itsestään selvyyksinä. Toisaalta kyllä sitä jo vähän
odottaa 16. joulukuuta, jolloin toivottavasti luminen
Helsinki-Vantaa siintää ikkunassa. Sitä ennen pitää
kuitenkin vielä kokea ainakin Fijin saariryhmän
hiekkarannat, poiketa hippikulttuurin juurilla LA:ssa
Kaliforniassa ja pysähtyä vielä lopuksi maailman
pääkaupunkiin jouluostoksille. Saattaa kuullostaa
hienolta, mutta vain neljä tuntia sitten katselin killan
kotisivuilta KCP-kuvia – oli ikävä...

Terveisiä kaikille!

-Mikko

PS Sen verran takas, että näin eilen pyöräilijän!

THIS IS YOUR CONFERENCE ROOM.

If we have to make sure ships reach this remote island, then this is our conference room. Because we don't like to spend our time talking about things, but making them happen instead. Become a doer. Check out your opportunities at wartsila.com/careers

WARTSILA.COM/CAREERS

Teksti: Exquiliat Miksu, Ville P., Jaakko, Ville S., Juha
Kuvat: Vesa, Iiro, Toni,

Ulkomaan rankka

Saksa

Sunnuntaina 21.9 24-henkinen ryhmämme lähti useita kuukausia kestäneen pitkän ja piinnallisen odotuksen jälkeen kohti Pirkkalan lentokenttää. Tavoitteena oli valloittaa Saksa ja selvittää johdetaanko Müncheniä todellakin paikallisesta oluttuvasta, kuten eräs itävaltalainen korpraali ilmeisesti uskoi yrittäessään vallankaappausta Bürgerbraukellerissa. Matkaohjelmaamme kuului Münchenin lisäksi Karlsruhe, Heidenheim, Ingolstadt, Volkach, Würzburg sekä Frankfurt am Main. Tässä epäkronologisessa järjestyksessä tapahtumia.

Exquilia

Teksti: Miikka Kunnari ja Ville Purhonen

Kulutettuamme kentällä muutaman tunnin pääsimme vihdoinkin koneeseen. Lennolla oli enimmäkseen ahdasta ja tylsää, kiitos halpalentoyhtiön tarjoamien viihdykkeiden. Tässä kohtaa olin hyvin kiitollinen ettei vartalollani ole yhtään enempää pituutta. Perillä majoituimme Hahnin kentän lähistölle hotelliin, jonka omistaja kertoi matkalla kentältä hotellille vuolaasti entisistä tyttöystävistään ja siitä miksi niistä viimeisimmästä oli lopulta tullut hänen vaimo. Varsin mielenkiintoisesta avausrepliikistä huolimatta kyseinen herra osoittautui matkan aikana erittäin mukavaksi tyypiksi. Ilta kului nopeasti paikallisiin ravintoloihin ja baareihin tutustumisessa sekä tulevan viikon tapahtumiin valmistautumisessa.

Tiistaina lähdimme Heidenheimiin tutustumaan Voithiin. Kyseinen yritys valmistaa paperikoneiden lisäksi muun muassa turbiineita, generaattoreita sekä vetureita. Excursio alkoi ruokailulla paikallisessa työmaaruokalassa. Tämän jälkeen suuntasimme kokoustiloihin kuuntelemaan esitystä yrityksestä sekä sen toimialoista. Tapasimme myös Voith Paper

Automationin toimitusjohtajan Antti Kaunosen. Häneltä kuulimme paljon hyviä kokemuksia kulttuurien välisistä eroista sekä siitä kuinka työ Voithin kaltaisessa perheytyksessä eroaa pörssiyrityksessä työskentelystä. Loppupäivä kului tutustuessamme yrityksen toimiloihin, jotka olivat levittäytyneet melkoisen laajalle alueelle. Päivän kuntoiluosuus tuli siis suoritettua. Kävimme katsomassa muun muassa paperikoneiden valmistusta ja kokoamista sekä erilaisiin moottoreihin sijoitettavien voimansiirtojärjestelmien valmistusta. Myös laivojen voimansiirtojärjestelmän toiminta ja kääntyvät potkurit tulivat tutuiksi. Kierroksen jälkeen kuulimme mahdollisuudestamme työllistyä kyseiseen yritykseen heidän harjoitteluohjelmansa kautta, ja tutustuimme Voithin automaatiopuoleen sekä heidän alkukesästä solmimaansa yhteistyösopimukseen taajuusmuuntajia valmistavan suomalaisen Vaconin kanssa. Voithin kunniaksi mainittakoon erittäin perusteellinen luento sekä esittely yrityksen toiminnasta, paperikoneen osista, valmistuksesta sekä perälaatikon toiminnasta. Kiitoksen ansaitsevat myös saamamme turvalasit, jotka takasivat turvallisuutemme nauttiesamme A-ravitsemustuotteita loppumatkalla. Kiitimme vierailusta, jätimme yritykselle ihmeteltäväksi Infacton edellisen numeron ja poistuimme kohti Müncheniä ja

uusia seikkailuita.

Vietettyämme ikimuistoisen päivän Oktoberfesteillä lähdimme aikaisen herätyksen innostamina kohti Ingolstadtia. Ohjelmassa oli tutustuminen Audiin ja sen historiaan. Muutaman edellisen päivän räsätyksestä huolimatta onnistuimme bussissa vietetyn levon jälkeen luomaan illuusion hyvävointisista ja pirteistä teekkareista. Vierailu alkoi tutustumisella Audin historiaan museossa, jossa oli esillä, ei pelkästään autoja, vaan kaikenlaisia moottoroituja kulkuvälineitä yrityksen historian varrelta. Yrityksen historiaa ja sen suhteesta maailmassa ja etenkin Saksassa tapahtuneisiin historian käännteisiin oli myös kerrottu varsin avoimesti. Saimme myös kuulla, että Audin nykyisen omistajan, Volkswagen konsernin, on perustanut aiemmin mainittu itävaltalainen korpraali. Museovierailun jälkeen näimme kuinka uudet Audit vaihtavat omistajaa, minkä jälkeen pääsimme parituntiselle kierrokselle tutustumaan Audin tuotantoon. Näimme kuinka peltilevyistä muotoutuu monien vaiheiden jälkeen auton kori sekä tutustuimme kokoonpanolinjan useisiin eri vaiheisiin. Oli mielenkiintoista nähdä kuinka pitkälle tehtaalla toiminta on automatisoitu ja miten toiminnan laatua valvotaan käytännön tasolla. Tämän kierroksen jälkeen pitäisi valmistustekniikoiden tulla olla pala kakkua. Lopuksi saimme nauttia ehkä kaikkien aikojen parhaasta excursioruoosta. Kiitokseksi siitä ja Audin meille suomasta vieraanvaraisuudesta ojensimme oppaanamme toimineelle Jupelle luettavaksi mainion kiltalehtemme edellisen numeron. Vierailun jälkeen olikin sitten vuorossa odotettu parin tunnin lepotaiko bussimatalla kohti viinitilaa Volkachissa.

Matkasaattueemme suuntasi kohti Zur Schwanen vii-

nitilaa Volkachiin. Tilalla varsinaisen puheen osuus jäi krapulaisten ihmisten onneksi lyhyeen ja varsinaiseen asiaan, eli maisteluun, siirryttiin nopeasti. Ensimmäisellä kierroksella haettiin vielä maisteltavan viinin sopivaa määrää – kaikille kun tämän kierroksen viiniä ei riittänyt. Rieslingit, Silvanerit ja Bacchusit valuivat edellisestä illasta huolimatta kurkusta alas kuppiin sylkemättä, eivätkä kai ne niin pahoja olleet, sillä osalle niitä tarttui kotiin asti. Isin ja äidin tuliaisviinit saivat kuitenkin uuden käyttötarkoituksen, kun suuta alkoi jälleen kuivaa matkalla kohti Würzburgia...

Maanantai-illan panimovierailu Karlsruhessa oli menestys

Teksti: Jaakko Kettunen

Etelä-Saksan kierroksen toinen illanvietto alkoi mainiosti perehtymisellä yhteen saksalaisen kulttuuripiiriin merkittävimmistä elementeistä. Tarkastelun kohteena oli siis oluen paneminen, ja missäpä alueen oluista tiedettäisiin enemmän kuin paikallisessa panimossa. Panimovierailun aikana tutustuimme kattavasti sekä panimotekniikkaan että erilaisiin oluenvalmistustekniikoihin, unohtamatta tietenkään prosessin lopputuotteen käytettävyyden perusteellista arviointia. Panimon tuotteiden laatu vakuutti testiryhmän erityisen myönteisellä tavalla, sillä illan aikana kuultiin useampaankin otteeseen ”tää muuten uppoo hyvin” -fraasin kaltaisia ylistäviä kommentteja.

Vierailumme kohde Der Vogelbräu Karlsruhe on osa vuonna 1985 perustettua Vogelbräu-panimokonsernia. Yrityksellä on Karlsruhen piirikunnan alueella kolme toimipistettä, jotka kaikki koostuvat erillisestä panimosta ja ravintolatilasta. Saksan oluthistorian kontekstissa 23-vuotias yritys on varsin nuori ja muu-

Siitä tulee paperikone. Voithin excursiolta.

Moni on saanut ehkä suoraan hanasta, mutta Arttu sai suoraan letkusta. Olutta siis.

tamalla kymmenellä työntekijällään myös pienehkö. Panimon tuotteiden päämarkkina-alue onkin vain Karlsruhen lähiympäristössä. Yrityksen valmistamat oluttyypit vaihtelevat huomattavasti vuodenaikojen mukaan; tarjolla on yli kahtakymmentä eri kausiolutta. Vierailuajankohdan erikoisoluena tarjoiltiin vahvaa weizenbock-tyyppistä vehnäolutta.

Vierailumme isäntänä toimi karskin hevymiehen näköinen saksalaisteknikari, joka kertoi opiskelevansa panimotekniikkaa Berliinin teknillisessä yliopistossa. Asiantunteva esittelykierros alkoi panimon raaka-ainevarastosta, jossa tutustuimme oluen ainesosiin vaihteeksi hieman tavanomaisesta tarkastelumallista poikkeavalla tavalla. Varastosta kierros jatkui itse tuotantotiloihin, jossa seurueemme tunnetut oluenystävät hiljenivät suurten panimolaitteistojen keskellä; oltiinhan nyt saavuttu oluen varsinaisille syntysijoille. Eräs rohkea herrasmies sai jopa kunnian nauttia tuoretta olutta suoraan panimon putkistoista! Kiinnostava aihe kirvoitti seurueeltamme vielä perehtymiskierroksen jälkeenkin useita haastavia kysymyksiä koskien esimerkiksi panimon käyttämien humalalaatujen alkuperää ja panimoteollisuuden taloudellisia näkökohtia.

Valmistusprosessin esittelyn jälkeen seurueemme johdatettiin tuotantotiloista olutravintolan puolelle maistelemaan panimon tuotteita. Tarkastelun kohteena oli pääasiassa syyskuun kausiolut, vahva Vogelbräu Weizen-Doppelbock. Panimo itse kuvaa vehnäoluttaan seuraavin sanoin: "Süffig, stark fruchtige Aromen, hell, obergärig. Versteckt seine Stärke – aufpassen!", joka vapaasti suomennettuna kuuluu: "Pehmeä, vahvan hedelmäinen vaalea pintahiivaolut. Kätkee vahvuutensa – varo!". Testaajamme totesivat oluen kuvauksen pitävän täysin paikkansa, sillä olut tunnettiinkin loppuillan ajan termillä "banaanimehu". Nimitys johdettiin kollektiivisesti oluen selvästi hedelmäisestä mausta, joka

kätki tehokkaasti alleen oluen 6% alkoholipitoisuuden. Oluen vahvuus tuli todella esille vasta myöhemmin illalla, kun seurueemme siirtyi panimosta kohti kaupungin muita ravitsemusliikkeitä. Seurueen mieliala oli hyvän oluen ansiosta sangen iloinen – olihan vahvaa weizenbockia nautittu vähintään pari tuoppia henkilöä kohden, eräskin herra tiettävästi maisteli syntymäpäivänsä kunniaksi jopa vielä hieman perusteellisemmin.

Vogelbräu Weizen-Doppelbock 6,0%, Der Vogelbräu Karlsruhe, Saksa

Panimon kausiolut on tyypillinen syksyinen, hieman tavanomaisia vehnäoluita vahvempi suodattamaton weizenbock. Oluen väri on ruskehtavan keltainen, ehkä jopa vähäsen normaalia hefeweizenia keltaisempi, mutta kuitenkin läpinäkymätön. Vaahto on aluksi runsas ja melko tiivis, mutta se katoaa suhteellisen nopeasti. Tuoksu on tukevan vehnäinen ja erittäin hedelmäinen, mikä luo maulle suuria odotuksia. Suutuntuma on alusta alkaen vehnäoluille tyypillisen pehmeä ja maltainen, vahva banaaniesterinen aromi tuntuu tuoreessa maussa erityisen voimakkaana. Maku kestää makeana pitkään ja alkoholi pysyy hyvin piilossa. Myös jälkimaku on runsaan hedelmäinen, mutta aivan loppua kohden katkera humalan aromi tulee hieman esille. Kokonaisuutena olut on helposti nautittava ja panimon kuvauksen mukaisesti jopa petollinen, ehdottomasti viisi tähteä. Miksei tätä saa Suomesta?

Oktoberfest - Prost!

Teksti: Ville Savola

Olisi kusetusta väittää, että Oktoberfesteille mentäisi minkään muun kuin oluen takia. Ja siksihän me sinne menimme. Oktoberfest eli Wiesn, kuten tšekäläiset tuumivat, on maailman suurin olut festivaali, joka voittaa Keravan kuohut kymmenen nolla. Alueella on runsaasti telttoja josta saa makoisaa taikajuomaa eli olutta stan-

dardeissa litran tuopeissa, jota paikalliset nimittävät nimellä Maß. Telttojen lisäksi alueella on runsaasti kaikenmaailman kojuja, joista saa ostettua pipareita jollaisia voi sitten jaella heiloileen, sekä hattuja joista yksi löysi tiensä myös Joonaksen päähän.

Tärkeitä tunnuslukuja edellisvuoden Oktoberfesteille on 6,7 miljoonaa litraa olutta, 6,2 miljoonaa kävijää ja kolmet kadonneet tekohampaat. Pieni olut määrä per kävijä luku tuntuu hieman oudolta, kun katsoo meininkiä teltassa. Tosin alueella kiertele runsaasti lapsiperheitä, sekä vanhuksia, joka selittää alhaisen suhteen. Alueelta löytyi myös paikallinen Särkänniemi, eli jonkinlainen tivoli jonne muksut olisi voinut jättää parkkiin. ”Moikka muksut! Isi käy nyt autolla ja palaa tuossa muutaman tunnin kuluttua.”

Kuten arvata saattaa Oktoberfest vetää paikalle myös runsaasti turisteja. Turistit on helppo erottaa joukosta, sillä paikallisilla on tapana pitää typerää Baijerilaista kansanasustetta päällään, joka miehillä käsittää lederhosenit, liivit ja robin hood kotsan ja naisilla jonkun sortin koltun. Nämä asusteet ovat paikallisten yksioikeus, jota tietenkin jenkit rikkovat. Muille turisteille myydään kojuissa lohduksi Oktoberfest hattuja ja muuta krääsää. Pakko kuitenkin myöntää, että teekkarilakki herätti huomattavasti enemmän huomiota kuin paikalliset lederhosenit.

Oktoberfesteille saapui komea joukkomme kahdessa osassa. Joista fiksuimmat tulivat etukäteen taksilla ja hakivat muille voucherit(lipetti) etukäteen. Käytän-

Kerta-annos. Olutta myytiin litran tuopeissa. Teltassa kaikui: "Eine Maß, bitte!" Ja tädit juoksivat tuopit kädessä.

nössä Lipettien ostaminen oli edellytys, että paikat saatiin varattua. Etujoukolla oli hieman aikaa tutustua paikkaan selvinkin päin. Muut töhöt saapuivat paikalle jalkaisin ja sitten pääsimmekin jo asiaan. "Eine Maß, bitte"

Päädyimme syystä tai toisesta kansainväliseen loossiin teltassa. Loossissa oli meidän lisäksi tshekkiläisiä, jenkkejä ja vielä jotain muitakin. Meno oli armotonta, paidat pysyivät päällä, mutta perseet eivät penkissä. Jääkiekko oli suosittu puheenaihe tässä loossissa. Ei sen puoleen, että muuallakaan meno olisi vaikuttanut suppealta. Keskellä telttaa oli kaksi suurta anniskelualueutta, sekä jonkinlainen estradi, jossa esiteltiin paikallista torvimusiikkia. Jawohl!

Meille lupailtiin, että tarjoilijat olisivat opiskelijatyttöjä. Pettymys oli suuri, keski-ikäiset naiset hoitivat tarjoilun meille, kun taas muihin loosseihin tarjoilivat nuoret Birgitet. Pakko antaa tarjoilijoille propseja tekniikasta, sillä kovinkaan moni ei välttämättä pystyisi kantamaan 12 litrantuoppia yhdellä kertaa. Tarjoilijoiden tulee myös osata lukea ajatuksia. Ainakin minulle, ne toivat uuden tuopin kun vanha oli juotu loppuun, enkä vielä edes kerennyt tilaamaan uutta. Oktoberfesteillä tarjoilu on taitolaji, siihen vaaditaan voimaa ja taitoa, jonka voi saavuttaa vain vuosien harjoittelulla. On pakko antaa Saksalaisille tunnustusta täsmällisyydestä. Voucherilla sai kyllä oluen, mutta sen lisäksi piti maksaa tippi joka on muistaakseni 81 senttiä. Tarkkoja veijareita nuo Saksalaiset.

Vaikka saksalaiset ovat Euroopan perverssein kansa on heilläkin ilmeisesti joku raja. Ja se raja oli Tonin nahkatakki. Joku paikallinen ovimikko meinasi evätä Toniilta pääsyn seuraavan telttaan, pienen vaatteiden vähentämisen jälkeen Toni pääsi sisään, mutta viesti oli selvä ongelmia ei saisi aiheuttaa.

Ensimmäisen teltan jälkeen porukka hajosi eri suuntiin, josta löytyy varmasti tarina jos toinenkin. Materiaalihävikki oli yllättävän vähäistä, muistin lisäksi hävisi vain Vesan reppu ja takki, tai reppu ei edes tainnut olla Vesan. Kaikista suurin ihme koettiin seuraavana aamuna, kun kaikki löytyivät hostellista ja elävinä. Allekirjoittanut suosittelee Oktoberfestejä lämpimästi.

Mitä saksasta löytyykään

Teksti: Juha Jaakamo

Isot mahat pitää jostain saada ja kysessä on iso maa.

On siis pakko olla myös paljon ja isoja baareja. Juha oli jo ennen reissua perehtynyt asiaan ja hankkinut kartoja Munchenin kaduista, merkannut niihin kierrettävät baarit ja tässä selostus Juhan kierroksesta. Ehkä tästä voisi jakaa "Juhan kierros" -haalarimerkin.

Sunnuntai 21.9.

Reissun ensimmäinen ilta alkoi varsin rauhallisesti ja muutaman rullakebun sekä yhden murskatun tuopin jälkeen siirryimme hotellimme alakerrassa sijaitsevaan Toni's Clubiin. Joo, tästä baarista ei ole juurikaan lapsille kertomista. Tiskin takaa löytyy ynnä emäntä sekä edestä pari paikallista ammatilaista. Kalja oli kyllä mukavan halpaa ja vielä varsin maukastakin, varsinkin jos onnistui välttämään 0,33 l pullokalja "Kirner Pils:n", joka maistui lähinnä kertaalleen kierrätetyltä Koffilta. Vaikka reissu oli vasta alussa, alkoi aikaisemmilta XQilta hankittu kokemus jo näkyä, sillä sama remmi, joka jaksoi viimeisenä istua baarissa, löytyi myös seuraavana aamuna ensimmäisenä 5 €:n aamupalalla.

Maanantai 22.9

Noniin, muutaman kaupungilla vietetyn tunnin jälkeen päästiin Karlsruhessakin asiaan. Ilta alkoi kovin punapainotteisesti sisustetusta Emaljuksessa, jossa nautimme "Hammerime" ateriat, muutaman kaljan sekä suomalaiseseen makuun hieman alimitoitettut 2 cl shotit. Tämän jälkeen oli vuorossa vierailu Vogel Brauerille, josta voi lukea enemmän muitten osuudessa.

Panimon jälkeen suuntasimme nauttimaan cocktailleja ilmeisesti Domino nimiseen mestaan (muistikuvat tästä vaiheesta iltaa alkavat olla jo varsin hämäriä). Kyseisen cocktail paikan ravintolahenkilökunta oli sen verran ystävällistä, että he jaksoivat odottaa myöhässä saapunutta retkikuntaamme. Pitkien pöytien ääreen päästyämme juomat vaihtuivat kaljasta mojitoihin sekä Long Island Ice Teahin ja klo 22:30 alkanut koko illan kestänyt happy hour lämmitti mieltä kummasti. Muutaman drinkin sekä kotimatalla nautitun extratulisen gyroksen jälkeen oli aika siirtyä viettämään jatkoja hostellille.

Tiistai 23.9

Vihdoinkin Münchenissä. Kunhan oli suihkussa käyty, suoli tyhjennetty ja pari taskulämmintä Becksia juotu, suuntasimme kaupungin itäpuolella sijaitsevaan Kultfabriikkiin, joka on noin parisenkymmentä baaria ja klubia käsittävä bilekeskus. Koska olimme liikkeellä tiistai-iltana, oli kyseisen paikan 26 baaria auki vain muutama.

Tummanpunaiset tapetit, suomalaisessa mittakaavassa aivan liian kovalla soiva musiikki ja vähäinen ihmismäärä eivät luoneet aivan parasta ensivaikutelmaa Rafael nimisestä baarista, mutta muutaman kolmen euron mojiton jälkeen alkoi tuntua siltä, että kyllä tää ilta tästä lähteen. Tunnelma alkoi jo nousta kun pojat lämmittelivät hieman twistaamalla, mutta pankin räjäytti vasta XQ-mestariimme Ville Savola. Robbien todetessa baarin äänentoistolaitteistosta: "Hell is gone & heaven's here, there's nothing left for you to

fear...”, ei alfaurostamme todellakaan pidätellyt enää mikään. Uskomattoman soolotanssiesityksen jälkeen oma porukkamme sekä koko baari oli, Cheekiä lainatakseni, liekeissä.

Seuraavaksi oli vuorossa 100°, joka osoittautui hienoiseksi pettymykseksi. Baarista ei ollut kuin alakerta osittain auki ja baarimikolla oli ylitsepääsemättömiä vaikeuksia ymmärtää mitä tequila tarkoittaa. No tästä syystä osoittautui helpommaksi tilata paikallinen erikoisuus eli Porno vodka, joka koostui 2 cl vodkaa sekä pussista makeutusainetta. Jos jotain positiivista haluaa paikasta hakea, niin datatoimarillamme ja rahiksellamme olisi ollut vientiä. Pienenä miinuksena voi viejistä sanoa, että molemmilta löytyi valitettavasti Y-kromosomi.

Poistuttuamme 100°:sta oli ilta vielä nuori, joten suuntasimme seuraavaksi Apartment 11:n. Varsin samantyylinen paikka verrattuna Rafaeliin, sillä erotuksella, että sisutus oli väriykseltään tumman harmaa. Erityisesti mieleen tästä paikasta jäi korokkeella tanssinut nätti sekä varsin uhkealla povella varustettu brunetti paikallisessa kansallispuvussa.

Neljäs paikka jossa oli tarkoitus käydä, oli klubi nimeltä Drei Türme, mutta 8 € sisäänpääsy sai meidät muuttamaan mielemme. Vielä nopean 3,5 € curry-wurstin jälkeen otimme Kultfabrikin pihasta mittariauton takaisin hostellillemme ja lähes täysin onnistuneen huoneavainruletin jälkeen pääsimme kaikki nukkumaan.

Saksalaisen autosuunnittelun huippua.

Keskiviikko 24.9

Todettakoon, että yksi Oktoberfest-tuoppi juotuna puoleen tuntiin aiheuttaa hieman ongelmia jopa meikäläisen tasoiselle XQilijalle, varsinkin, jos alla on viisi samanlaista.

Torstai 25.9

Torstaina oli hieman sellainen olo, että tänään voisi pitää välipäivän, joten päivän saldoksi muodostui vain 7 ravintola-annosta alkoholia. Itse en henk. koht. lähtenyt mihinkään baariin illalla, mutta kävin muun porukan kanssa nauttimassa italialaisessa ravintolassa elämäni parhaan pippuripihvin alle 20 €:lla.

Ruoan jälkeen lähdimme ihailemaan Würzburgin kaupunkia ja mieleenpainuvaa komean linnan lisäksi olivat mm. kapakat, joista oli näkymä suoraan viereissä virtaavalle Mainille. Paikkojen ikkunapöydistä avautuvat näkymät olivat sen verran eri luokkaa kuin missään Suomessa, että jos tänne toisi jonkun naisen treffeille pilvettömänä iltana, kun kuunsäteet kimaltelisivat kilpaa kaupungin valojen kanssa joen väreilevältä pinnalta, ja siltikään ei heruisi, olisi naisessa vika.

Perjantai 26.9.

Viimeinen ilta Saksassa alkoi yhteisruokailulla Adolf Wagner nimisessä ravintolassa. Heti kun oli puolikas sika sekä kannu omenaviiniä vedetty naamariin, oli aika taas suunnata kaupungille. Tähtäimessämme oli kuuluisa Cocoon Club, jonne selvisimme hieman ennen yötä muutaman ystävällisen paikallisen avustuksella.

Paikka oli maineensa veroinen ainakin jos rahanmeno tarkasteli. Kun on astunut baariin sisälle, saanut takkinsa narikkaan ja ensimmäisen drinkin käteen, on lompakosta kadonnut 25 €. Toisin kuin Suomessa, tässä vaiheessa ei päälle iske järkyttävä ketutus, vaan mielen valtaa se uskomaton tunne, kun alkaa miettiä, että onko koskaan nähnyt mitään näin mielettömän mahtavaa. Koko paikka on sisutettu yhtenäisen teeman eli, kuten nimikin kertoo, koteloitten mukaan. Tämä näkyy kaikessa muussakin, kuten drinkkilaseissa ja DJ-korokkeessa sekä useisiin eri tasoihin sijoituissa tanssilattioitten muotoiluissa.. Ihan pilkkuun eli puoli kuuteen asti aamulla eivät karaistuneet XQlijammekaan jaksaneet bailata, vaan päädyimme hostellille jo noin viiden aikaan aamulla ja saimme pari makoista tuntia unta ennen seuraavan päivän paluumatkaa.

Teksti: Jaakko Kettunen ja Juuso Lehti
Kuvat: Vesa-Matti Marjamäki ja Juuso Lehti

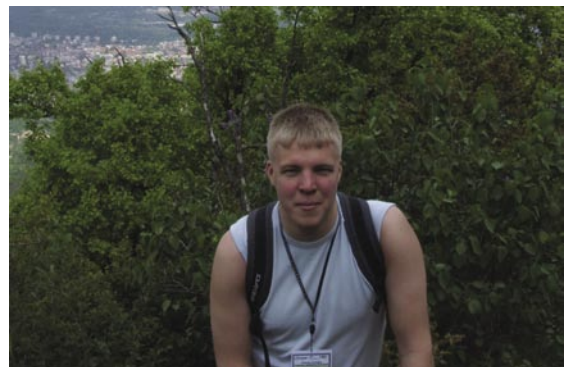
Uudet hallituslaiset

Saunatoimari ja kv-toimari

Moro! Olen Jaakko Kettunen, ikää 22 vuotta. Tällä hetkellä olen uusin ja tuorein jäsen Indecsin hallinnossa. Tehtävänimikkeeni on saunamestari, ja vastaan siis ainakin loppuvuoden ajan killan uljaasta mobiilisauna Maltaasta ja osaltani myös siihen läheisesti liittyvistä muista operaatioista. Alunperin olen kotoisin Forssasta, jossa lähdin työelämään jo vuonna 2005. Tampereelta löysin itseni syksyllä -07, ja olen nyt siis toista vuotta tuotantotalouden opintojen parissa. Tutalta haluan saada erityisesti kaupan ja teollisuuden logistiikan sekä liikenne- ja kuljetusalan johtotehtävissä vaa-

dittavaa kovaa osaamista. Saunamestariksi killan hallitushommiin pyrin, koska olin olennaisesti vaikuttamassa saunan syntyyn jo suunnittelu- ja rakennusprojektien aikana, eikä saunaa sen valmistumisen jälkeen tietenkään voinut jättää täysin vieraiden armoille ;) Muutenkin olen toki ollut hyvä hankkimaan itselleni ylimääräisiä nakkeja, joten toimihenkilön tehtäviin hakeminen oli itselleni osa luontevaa vaikuttamisen jatkumoa. Tietysti vaikutuksensa oli myös täysin hedonistisella oman edun tavoittelulla, sillä ainahan on kiva saada sisäpiirin tietoa siitä, mitä killassa on meneillään tai mitä lähitulevaisuudessa on tapahtumassa :)

Vapaa-ajallani (joka on nykyään melko teoreettinen käsite) käyn mielelläni kävelyillä asuinalueiden Multisillan metsäisissä ulkoilumaastoissa, joskaan tietokoneella jumittaminen ei sekään ole ollenkaan tavatonta. Myös koulun tai killan eri tapahtumissa on tullut pyörittyä melko korkealla frekvenssillä. Harrastuksiini voisi laskea myös olutkulttuuriin perehtymisen, sillä laadukkaiden erikoisoluiden maistelu on jo pitkään ollut henkilökohtaisessa taloudenpidossani merkittävä ylimääräistä rahanmenoa aiheuttava tekijä. Lisäksi varsinkin viikonloppuisin minut saattaa löytää kuljetustuotantoon liittyvistä työtehtävistä jostakin päin eteläisen Suomen valtateitä tai Kaukokiidon terminaaleja.

Jazzin ja Karhu-oluen lisäksi Porista tulee myös satunnaisesti teekkareita. Niin myös minä, Juuso Lehti, nyt 4 vuosikursin tutalainen. TTY:lle jäin koukkuun jo joskus lukion aikana täällä vierailtuani. Tuotantotalous valikoitui pääaineeksi isän ”hyvän” esimerkin avulla. Edellinen vuosi vierähti vaihdossa ETH:lla Zürichissä, Sveitsissä, joka osoittautui varsin kovatasoiseksi yliopistoksi. Muinaisen datatoimari-pestin jatkoksi piti löytää vielä jokin kiltä-aktiviteetti ja keväällä auennut kv-toimarin paikka olikin varsin luonnollinen jatko vaihtovuodelle. Reilussa vuodessa ulkomailla pääsi kokemaan paljon uutta sekä mielenkiintoista ja toivottavasti edes jotain oppia tarttui kalloon takaisin Suomeen tuotavaksi. Mikäli opiskelulta ja akateemiselta elämltä jää aikaa, minut saattaa tavata polskimasta Hervannan uimahallista tai ravaamasta ympäri metsiä. Kurssien valitettavasti loppuessa kesken joskus ensi vuonna, on varmaan mentävä töihin ja jätettävä TTY lopullisesti. Ulkomaat viehättää kovasti, eikä olisi ihme, jos löytäisin itseni jo dippaa tekemästä maailmalta. Jos en pääse oikeisiin töihin, kai sitä joksikin konsultin retaleeksi päätyy.

Taking a moment to enjoy success.
Just another day at the office for a Tiger.

Join Accenture for a career that keeps you motivated and moving forward. Work on vital assignments for top class clients and help them achieve high performance. Push yourself, while developing your skills and confidence. Work with the best people worldwide to solve problems and do what hasn't been done before. If this is your idea of a typical working day, Accenture is the place to work.

We're recruiting extraordinary talent—sound like you?

We're looking for exceptional graduates to join our Systems Integration and Technology and Management Consulting teams - people who will work passionately to help our client companies reach higher levels of business performance. At Accenture, you'll work on some of the most challenging projects around and in return for taking on a high level of responsibility, you'll build deep market relevant skills and get competitive compensation with a full range of benefits.

Why Accenture? Our unique professional development programs, such as Accenture SAP and Java Academies, will help you develop your skills and to ensure you grow to the greatest potential of your professional development. And our culture encourages you to balance your personal and professional life and promotes a collaborative, team-oriented environment.

At Accenture, there's always something new happening, and it's our diverse teams of motivated people who make it happen. Could you be one of them? To find out more about careers at Accenture and to submit your resumé online, visit our website today.

Visit www.accenture.fi/tyopaikat

• Consulting • Technology • Outsourcing

**>
accenture**
High performance. Delivered.

Stretch the experience!

Apply for International Internship in Summer 2009

This is not practice – it's real. Work on an international consulting team. Meet top global players face-to-face. Team up with exceptional people and learn from them. McKinsey's international internship gives you the chance to test your capabilities and knowledge. Stretch yourself. Your contribution will generate real impact. This is not just another internship – it's the start of your career.

To apply, please visit: www.gointernational.mckinsey.com. The program is intended for students at the master's phase of their studies. The application period for the students from the Finnish universities ends on November 23, 2008. With any questions, please contact Merja Kolehmainen at McKinsey Helsinki, tel. +358 9 6157 100 or email merja_kolehmainen@mckinsey.com.

McKinsey&Company